ĢENERĀLADVOKĀTES VERICAS TRSTENJAKAS [*VERICA TRSTENJAK*] SECINĀJUMI,

sniegti 2008. gada 2. oktobrī [1]

Satura rādītājs

I — Ievads . . . . . I - 7057

II — Atbilstošās tiesību normas . . . . . I - 7057

III — Fakti un tiesvedība . . . . . I - 7061

A — Prāvas priekšvēsture . . . . . I - 7061

B — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un Pārsūdzētais spriedums . . . . . I - 7062

C — Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi . . . . . I - 7063

D — Apstrīdētās regulas atcelšana ar daļēji atpakaļejošu spēku . . . . . I - 7063

IV — Ievada piezīmes . . . . . I - 7064

A — Apstrīdētās regulas pārbaude Pirmās instances tiesā . . . . . I - 7064

B — Pārsūdzētā sprieduma pārbaude Tiesā . . . . . I - 7065

V — Par apelācijas sūdzības pieņemamību . . . . . I - 7066

A — Lietas dalībnieku argumenti . . . . . I - 7066

B — Juridiskais vērtējums . . . . . I - 7066

VI — Par pirmo apelācijas pamatu . . . . . I - 7068

A — Pārsūdzētais spriedums . . . . . I - 7068

B — Lietas dalībnieku argumenti . . . . . I - 7068

C — Juridiskais vērtējums . . . . . I - 7070

D — Secinājumi . . . . . I - 7073

1 — Oriģinālvaloda — vācu.

VII — Par otro apelācijas pamatu . . . . . I - 7073

A — Par otrā apelācijas pamata pirmo daļu . . . . . I - 7074

1) Pārsūdzētais spriedums . . . . . I - 7074

2) Lietas dalībnieku argumenti . . . . . I - 7074

3) Juridiskais vērtējums . . . . . I - 7077

4) Secinājumi . . . . . I - 7079

B — Par otrā apelācijas pamata otro daļu . . . . . I - 7080

1) Pārsūdzētais spriedums . . . . . I - 7080

2) Lietas dalībnieku argumenti . . . . . I - 7080

3) Juridiskais vērtējums . . . . . I - 7082

4) Secinājumi . . . . . I - 7084

VIII — Par trešo apelācijas pamatu . . . . . I - 7084

A — Pārsūdzētais spriedums . . . . . I - 7084

B — Lietas dalībnieku argumenti . . . . . I - 7085

C — Juridiskais vērtējums . . . . . I - 7086

1) Atlīdzību ietekme uz cēloņsakarību . . . . . I - 7087

2) Kaitējuma novērtēšana . . . . . I - 7089

D — Secinājumi . . . . . I - 7092

IX — Juridiskā vērtējuma rezultāts . . . . . I - 7092

X — Par tiesāšanās izdevumiem . . . . . I - 7092

XI — Secinājumi . . . . . I - 7093

I — Ievads

1. Šajā lietā Eiropas Kopienu Tiesai (turpmāk tekstā — "Tiesa") ir jālemj par apelāciju, ko Indijas uzņēmums *Moser Baer India Ltd* ir iesniedzis par Pirmās instances tiesas (turpmāk tekstā — "Pirmās instances tiesa") 2006. gada 4. oktobra spriedumu lietā T-300/03 *Moser Baer India*/Padome [2] (turpmāk tekstā — "Pārsūdzētais spriedums").

2. Apelācijas sūdzības iesniedzēja un prasītāja pirmajā instancē (turpmāk tekstā — "apelācijas sūdzības iesniedzēja") lūdz atcelt Pārsūdzēto spriedumu, ar kuru Pirmās instances tiesa ir noraidījusi tās prasību atcelt Padomes 2003. gada 2. jūnija Regulu (EK) Nr. 960/2003, ar ko ievieš galīgo kompensācijas maksājumu attiecībā uz Indijas izcelsmes ierakstāmu kompaktdisku importu [3] (turpmāk tekstā — "Apstrīdētā regula").

II — Atbilstošās tiesību normas

3. Juridiskais pamats Apstrīdētās regulas pieņemšanai ir Padomes 1997. gada 6. oktobra Regula Nr. 2026/97 par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis [4] (turpmāk tekstā — "Pamatregula" [5]).

4. Pamatregulas 5. pantā ir noteikts:

"5. pants. Kompensējamās subsīdijas apjoma aprēķināšana

Šīs regulas vajadzībām kompensējamo subsīdiju apjoms atbilst tam ieguvumam, kas ir piešķirts saņēmējam subsīdiju jautājuma izmeklēšanas laikā. [..]"

5. Pamatregulas 7. panta 3. punkts, kas nosaka vispārīgos noteikumus, kas jāievēro, aprēķinot subsīdiju, ir formulēts šādi:

"Ja subsīdiju var sasaistīt ar pamatlīdzekļu iegādi vai nākotnē paredzamu iegādi,

2 — 2006. gada 4. oktobra spriedums lietā T-300/03 *Moser Baer India*/Padome (Krājums, II-3911. lpp.).

3 — OV L 138, 1. lpp.

4 — OV L 288, 1. lpp.

5 — Kompensācijas maksājumus, kas vērsti pret subsidētu importu, nosaka regulu veidā. Ņemot vērā, ka kompensāciju maksājumu pieņemšanas juridiskais pamats arī ir regula, regula, kas kalpo par juridisko pamatu un nosaka tiesību normas antisubsidēšanas regulas pieņemšanai, tika nosaukta par Pamatregulu.

kompensējamās subsīdijas apjomu aprēķina, sadalot subsīdiju par laikposmu, kas atbilst parastam šādu aktīvu nolietojuma laikposmam konkrētajā ražošanas nozarē."

b) šo importu turpmākā ietekme uz Kopienas ražošanas nozari.

6. Pamatregulas 8. pantā ir noteikts:

"8. pants. Kaitējuma noteikšana

[..]

2. Kaitējuma noteikšanu pamato uz tiešiem pierādījumiem, un tajā ietver šādu faktoru objektīvu izpēti:

a) subsidētā importa apjoms un subsidētā importa iespaids uz līdzīgu produktu cenām Kopienas tirgū; un

3. Attiecībā uz subsidētā importa apjomu ņem vērā, vai ir bijis ievērojams pieaugums subsidētā importa apjomā vai nu absolūtajā izteiksmē, vai attiecībā uz ražošanu vai patēriņu Kopienā. Attiecībā uz subsidētā importa iespaidu uz cenām ņem vērā, vai šis imports ir realizēts par ievērojami zemākām cenām salīdzinājumā ar līdzīgu Kopienas ražošanas nozares produktu cenām, vai arī šāda importa dēļ kā citādi ievērojami samazinās cenas vai arī ievērojami tiek kavēts cenu pieaugums, kas citādi būtu noticis. Neviens no šiem faktoriem nedz vienatnē, nedz kopumā nav pamats izšķirīgajam ieteikumam.

[..]

5. Pārbaudot subsidētā importa ietekmi uz konkrēto Kopienas ražošanas nozari, pārbaudē tiek ietverts visu to būtisko ekono-

misko faktoru un indeksu novērtējums, kas attiecas uz ražošanas nozares situāciju, to skaitā tas, ka ražošanas nozare vēl joprojām nav pārvarējusi sekas, kas radušās pēc iepriekšējās subsidēšanas vai dempinga, kompensējamo subsīdiju apjoma lieluma, faktiska vai iespējama pārdošanas apjoma, peļņas, preču izlaiduma, tirgus daļas, ražīguma, peļņas no kapitāla ieguldījuma, jaudas izmantošanas samazināšanās, faktoriem, kas ietekmē Kopienas cenas, faktiskās un iespējamās negatīvās ietekmes uz skaidras naudas plūsmu, inventāru, nodarbinātību, algām, izaugsmi, spēju saņemt kapitālu vai ieguldījumus un, ja runa ir par lauksaimniecību, vai ir palielinājies slogs valsts atbalsta programmām. Nedz šis saraksts ir pilnīgs, nedz arī kāds no šiem faktoriem vai vairāki kopā var būt par pamatu izšķirīgajiem ieteikumiem.

6. punktam. Faktori, kurus šajā sakarā drīkst ņemt vērā, ietver nesubsidētā importa apjomu un cenas, pieprasījuma samazināšanos vai pārmaiņas patēriņa modelī, tirdzniecības ierobežojumus no trešo valstu un Kopienas ražotājiem un konkurenci starp tiem, tehnoloģijas attīstību, kā arī Kopienas ražošanas nozares eksporta apjomu un produktivitāti. [..]"

6. Ar visiem būtiskajiem pierādījumiem, kas iesniegti saistībā ar 2. punktu, ir jāpierāda, ka subsidētais imports rada kaitējumu šīs regulas nozīmē. Konkrēti, tas paredz pierādīt, ka apjoms un/vai cenu līmeņi, kas noteikti saskaņā ar 3. punktu, rada iespaidu uz Kopienas ražošanas nozari, kā noteikts 5. punktā, un ka šis iespaids ir tik liels, ka to var klasificēt kā būtisku.

7. Saskaņā ar Pamatregulas 15. panta 1. punkta trešo teikumu kompensācijas maksājuma apjoms nedrīkst pārsniegt to kompensējamo subsīdiju paziņoto apjomu, bet tam būtu jābūt mazākam, ja šāda mazāks maksājums būtu pietiekams, lai novērstu kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei.

7. Pēta arī zināmus faktorus, kas nav subsidētais imports, bet kas tāpat rada kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei, lai nodrošinātu, ka kaitējumu, ko rada šādi citi faktori, nepiedēvē subsidētajam importam atbilstīgi

8. Pamatregulas 28. pantā ir noteikts:

"28. pants. Nesadarbošanās

1. Gadījumos, kad jebkura ieinteresētā puse atsaka pieeju vai kā citādi nesagādā vajadzīgo informāciju termiņā, kas noteikts šajā regulā,

vai ievērojami kavē izmeklēšanu, pagaidu vai galīgo apstiprinājumu vai noraidījumu drīkst sagatavot, pamatojoties uz pieejamajiem faktiem.

Ja tiek atklāts, ka jebkura no ieinteresētajām pusēm ir piegādājusi viltotu vai maldinošu informāciju, šādu informāciju neņem vērā un drīkst izmantot pieejamos faktus.

Ieinteresētās puses būtu jābrīdina par nesadarbošanās sekām.

[..]

3. Ja informācija, ko piegādā ieinteresētā puse, nav visos aspektos pilnīga, to tomēr nevajadzētu ignorēt, ar noteikumu, ka trūkumi nav tādi, kas radītu pārmērīgas grūtības, izstrādājot pieņemamu precīzu slēdzienu, un ka informācija ir iesniegta pienācīgi un laikus un ir pārbaudāma, un ka puse ir rīkojusies, cik vien labi iespējams.

4. Ja pierādījumus vai informāciju nepieņem, piegādātāju pusi tūlīt informē par iemesliem un dod tai iespēju iesniegt turpmākus paskaidrojumus noteiktajā termiņā. Ja paskaidrojumus uzskata par neapmierinošiem, šādu pierādījumu vai informācijas noraidīšanas iemeslus nodod atklātībai un norāda, publicējot slēdzienu.

5. Ja slēdzieni, to skaitā tie, kas attiecas uz kompensējamo subsīdiju apjomu, ir izdarīti, pamatojoties uz 1. punkta noteikumiem, ietverot informāciju, kas uzrādīta sūdzībā, tos, ja iespējams, pienācīgi ņemot vērā izmeklēšanas termiņus, pārbauda, atsaucoties uz informāciju no citiem neatkarīgiem avotiem, kas var būt pieejami, piemēram, no publicētiem cenrāžiem, oficiālas importa statistikas un muitas deklarācijām, vai uz informāciju, kas izmeklēšanas gaitā iegūta no citām ieinteresētajām pusēm.

6. Ja kāda ieinteresētā puse nesadarbojas vai sadarbojas tikai daļēji, tā ka līdz ar to netiek atklāta būtiska informācija, rezultāts var būt šai pusei mazāk labvēlīgs, nekā ja tā būtu sadarbojusies.”

III — Fakti un tiesvedība

A — Prāvas priekšvēsture

9. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir Indijā dibināta sabiedrība, kas ražo dažāda veida atmiņas datu nesējus un tostarp ierakstāmos kompaktdiskus (turpmāk tekstā — "*CD-R*").

10. 2002. gada 17. maijā Komisija *Committee of European CD-R Manufacturers* (turpmāk tekstā — "*CECMA*") iesniegtās sūdzības rezultātā sāka izmeklēšanu attiecībā uz Indijas izcelsmes *CD-R* importu [6]. Pēc Komisijas priekšlikuma, kas tika pieņemts 2003. gada 20. maijā, Padome pieņēma Apstrīdēto regulu. Ar šo regulu tā noteica galīgo kompensācijas maksājumu 7,3 % apjomā attiecībā uz Indijas izcelsmes *CD-R* importu.

11. Apstrīdētajā regulā Padome atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir saņēmusi subsīdijas, kas izpaužas kā atbrīvojums no ievedmuitas par ražošanas līdzekļiem (turpmāk tekstā — "subsidētie aktīvi") [7].

12. Aprēķinot priekšrocības, Padome par izejas punktu noteica sešu gadu nolietojuma laika posmu [8]. Tā šo lēmumu pamatoja tādējādi, ka subsidētie aktīvi ir veidnes *CD-R* ražošanai, nevis iekārtas to ražošanai. Padome noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildi, ka aktīvi atbilstoši tās grāmatvedības dokumentiem ir jāklasificē kā iekārtas un tādēļ kā izejas punkts ir jānosaka 13 gadu nolietojuma laikposms, pamatojumam norādot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja savos grāmatvedības dokumentos un nodokļu deklarācijā ir sniegusi pretrunīgu informāciju par attiecīgo aktīvu nolietojumu [9].

13. Nosakot Kopienas rūpniecībai nodarīto kaitējumu, Padome īpašu uzmanību pievērsa apstāklim, ka laikā no 2000. gada līdz izmeklēšanas laika posmam (no 2001. gada 1. aprīļa līdz 2002. gada 31. martam) Kopienā pieauga *CD-R* importa apjoms no Indijas un šajā laika posmā *CD-R* pārdošanas cenas samazinājās par 59 %, samazinot Kopienas ražošanas nozares pārdošanas cenas, kas bija zaudējumus radošas cenas, vidēji par apmēram 17,7 % izmeklēšanas laika posmā. Šajā sakarā Padome salīdzināja datus, kas bija sagatavoti, pamatojoties uz Eiropas Kopienu Statistikas biroja rādītājiem, ar apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtajiem datiem un secināja, ka rezultāti ir līdzīgi [10]. Attiecībā uz krājumiem Padome attiecīgajā laika posmā (no 1998. gada

6 — OV C 116, 4. lpp.

7 — Apstrīdētās regulas 38.–47. apsvērums.

8 — Tomēr Padome to samazināja līdz 4,2 gadiem, skat. Apstrīdētās regulas 43.–45. apsvērumu.

9 — Skat. Apstrīdētās regulas 39.–41. apsvērumu.

10 — Skat. Apstrīdētās regulas 58.–64. apsvērumu.

1. janvāra līdz izmeklēšanas laika posma beigām) konstatēja negatīvu tendenci [11].

14. Savos secinājumos par kaitējuma cēloni Padome cita starpā pievērsās apelācijas sūdzības iesniedzējas izteiktajam argumentam, ka patentu īpašnieki ir rīkojušies pret konkurenci vērstā veidā, pieprasot no *CD-R* ražotājiem pārmērīgu atlīdzību. Tomēr Padome noraidīja [minētā aspekta] ietekmi uz kaitējumu jo īpaši tādēļ, ka šī atlīdzība bija jāmaksā gan apelācijas sūdzības iesniedzējai, gan arī Kopienas nozares ražotājiem, turklāt vēl pirms Padome konstatēja radušos kaitējumu. Tādējādi par konstatētā kaitējuma cēloni nevar uzskatīt atlīdzību maksājumus [12].

B — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un Pārsūdzētais spriedums

15. Apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību par Apstrīdēto regulu. Komisijai un *CECMA* tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

16. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savā prasībā jo īpaši iebilst pret [13]:

— subsidēto aktīvu klasifikāciju par veidnēm, kā arī pret to, ka visi subsidētie aktīvi esot bijuši klasificēti kā veidnes (otrā apelācijas pamata otrā daļa);

— faktu konstatācijā pieļautām kļūdām, kas kalpoja par pamatu secinājumam par Kopienas rūpniecībai nodarīto kaitējumu, jo īpaši saistībā ar tendencēm cenu jomā un krājumiem (trešais apelācijas pamats);

— Pamatregulas 8. panta 6. un 7. punkta pārkāpumu, pārbaudot *CD-R* patentu īpašnieka varbūtēji pret konkurenci vērsto atlīdzību ietekmi (piektais apelācijas pamats).

17. Pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesa pilnībā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību par Apstrīdēto regulu

11 — Par krājumiem skat. Apstrīdētās regulas 80.–89. apsvērumu.
12 — Skat. Apstrīdētās regulas 134. un 135. apsvērumu.
13 — Šeit tiek minēti tikai tie pamati, kam ir nozīme apelācijas tiesvedībā.

un piesprieda prasītājai segt savus, kā arī atlīdzināt atbildētājas tiesāšanās izdevumus.

C — Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

18. 2006. gada 22. decembrī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza šo apelācijas sūdzību, kas Tiesas kancelejā ir reģistrēta 2006. gada 28. decembrī. Tās prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt Pārsūdzēto spriedumu;

— apmierināt prasījumus, kas ir izvirzīti tiesvedībā pirmajā instancē, jo īpaši atcelt Apstrīdēto regulu tiktāl, ciktāl tā ir vērsta pret apelācijas sūdzības iesniedzēju; un

— piespriest Padomei atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā, kā arī tās tiesāšanās izdevumus tiesvedībā pirmajā instancē.

19. Padomes un Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt apelāciju; un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

20. Rakstveida procesā savus apsvērumus iesniedza apelācijas sūdzības iesniedzēja, Padome un Komisija. 2008. gada 10. jūlija tiesas sēdē piedalījās apelācijas sūdzības iesniedzēja, Padome un Komisija.

D — Apstrīdētās regulas atcelšana ar daļēji atpakaļejošu spēku

21. Ar 2007. gada 30. oktobra Regulu (EK) Nr. 1293/2007, ar ko atceļ antidempinga maksājumu, kurš noteikts ar Regulu (EK) Nr. 1050/2002 par Taivānas izcelsmes ierakstāmu kompaktdisku importu, un ar ko atļauj šā maksājuma atmaksāšanu vai atlaišanu, un ar ko atceļ kompensācijas maksājumu, kurš noteikts ar Regulu (EK) Nr. 960/2003 par Indijas izcelsmes ierakstāmu kompaktdisku importu, un ar ko atļauj šā maksājuma

atmaksāšanu vai atcelšanu, kā arī izbeidz attiecīgo procedūru, [14] (turpmāk tekstā — "Atcelšanas regula") Apstrīdētā regula tika atcelta ar 2006. gada 5. novembri. Tomēr Atcelšanas regula neskar Apstrīdētās regulas spēkā esamību no tās spēkā stāšanās brīža līdz šim datumam.

IV — Ievada piezīmes

22. Ar Apstrīdēto regulu atbilstoši Pamatregulai tika uzlikti kompensācijas maksājumi par subsidēto importu. Pirms izvērtēt atsevišķo apelācijas pamatu pieņemamību un pamatotību, vēlētos, pirmkārt, īsumā pievērsties jautājumam par Pirmās instances tiesas uzdevumu, izskatot prasību atcelt šādu regulu (A), un, otrkārt, īsi izklāstīt, kādā apmērā Tiesa apelācijas tiesvedībā var pārbaudīt Pirmās instances tiesas spriedumu (B).

A — Apstrīdētās regulas pārbaude Pirmās instances tiesā

23. Ar Apstrīdēto regulu tiek īstenots tirdzniecības aizsardzības pasākums, kas vērsts pret subsidēto importu. Ņemot vērā, ka ekonomisko rādītāju noskaidrošana, izvērtēšana un izsvēršana, kas ir vajadzīga, lai varētu pieņemt tirdzniecības aizsardzības pasākumus, ir sarežģīts uzdevums, Kopienu iestādēm saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šajā jomā ir plaša rīcības brīvība [15]. Tādēļ ieinteresētajām pusēm jau administratīvajā procedūrā ir jādara zināmi fakti, kas ir tām labvēlīgi [16].

24. Pirmās instances tiesa gan var pārbaudīt regulu, ar kuru tiek noteikti kompensācijas maksājumi, kas vērsti pret subsidēto importu, ja atbilstoši EKL 230. pantam tiek celta prasība atcelt tiesību aktu. Šajā sakarā tomēr jāņem vērā, ka tiesa tikai ierobežotā apjomā var pārbaudīt rīcības brīvību, ko Pamatregula piešķir Kopienu iestādēm [17]. Šajā jomā pārbaudei tiesā ir pakļauti tikai jautājumi par to, vai ir ievēroti atbilstošie procesuālie noteikumi, vai fakti, ar kuriem ir pamatota Apstrīdētā regula, ir patiesi, vai šo faktu vērtējumā nav pieļautas acīmredzamas

14 — OV L 288, 17. lpp.

15 — 2008. gada 28. februāra spriedums lietā C-398/05 *AGST Draht- und Biegetechnik* (Krājums, I-1057. lpp., 33. punkts) un 2007. gada 27. septembra spriedums lietā C-351/04 *Ikea Wholesale* (Krājums, I-7723. lpp., 40. punkts). Šajā un nākamajās zemsvītras piezīmēs minētie pierādījumi saistībā ar judikatūru un literatūru pa daļai attiecas ne tikai uz subsīdiju, bet arī uz dempinga gadījumiem. Tomēr šīs judikatūras un literatūras norādes ir atbilstoši piemērojamas subsīdijām. Šo pierādījumu atbilstoša piemērošana turpmāk netiks īpaši izcelta.

16 — Skat. Pamatregulas 28. pantu.

17 — 1990. gada 14. marta spriedums lietā C-156/87 *Gestetner Holdings*/Padome un Komisija (*Recueil*, I-781. lpp., 63. punkts), 1998. gada 29. janvāra spriedums lietā T-97/95 *Sinochem*/Padome (*Recueil*, II-85. lpp., 51. punkts), 1996. gada 18. septembra spriedums lietā T-155/94 *Climax Paper*/Padome (*Recueil*, II-873. lpp., 98. punkts), 1997. gada 17. decembra spriedums lietā T-121/95 *EFMA*/Padome (*Recueil*, II-2391. lpp., 64. punkts), iepriekš 15. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *AGST Draht- und Biegetechnik*, 34. punkts, un iepriekš 15. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Ikea Wholesale*, 41. punkts; Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., *EC Anti-Dumping Law*, John Wiley & Sons, 1998, 26.2. punkts; Düker, K., *Rechtsschutz gegen Antidumpingmaßnahmen der Europäischen Gemeinschaft*, Tectum, 2007, 193. lpp.

kļūdas un vai nav nepareizi izmantotas pilnvaras [18]. Turklāt, ņemot vērā, ka ieinteresētajām pusēm jau administratīvajā procedūrā ir jādara zināmi fakti, kas ir tām labvēlīgi, pārbaude tiesā attiecas tikai uz tiem faktiem, kas Kopienu iestādēm bija zināmi, pieņemot apstrīdēto pasākumu, vai kas tām bija jānoskaidro [19].

25. Vēl ir jāņem vērā, ka Pirmās instances tiesai nav jo jauna jāveic administratīvā procedūra. Tādēļ, ja prasītājs uzskata, ka Kopienu iestādes ir nepareizi konstatējušas faktus, tam ir pienākums iesniegt pierādījumus. Tādēļ prasītājam šaubas par Kopienu iestāžu izmantoto faktu precizitāti ir jāizsaka, norādot pamatojumu. Tādējādi nepietiek tikai apšaubīt faktus [20].

B — Pārsūdzētā sprieduma pārbaude Tiesā

26. Apelācijas sūdzības Tiesā priekšmets ir kļūdas tiesību piemērošanā pārsūdzētajā Pirmās instances tiesas spriedumā [21]. Tādējādi apelācijas sūdzību nevar tieši vērst pret kļūdām, kas pieļautas Pirmās instances tiesā apstrīdētajā regulā. No iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzībā principā nav pieņemami atkārtot iebildumus, kas izvirzīti tiesvedībā Pirmās instances tiesā, nepievēršot uzmanību pašam Pirmās instances tiesas spriedumam [22]. Gluži pretēji, apelācijas sūdzībā ir skaidri jānorāda, par kuru Pirmās instances tiesas sprieduma daļu tiek celti iebildumi un ar kādiem juridiskiem argumentiem ir pamatots prasījums [23].

27. Ņemot vērā, ka apelācijas sūdzībā tiek izskatītas tikai kļūdas tiesību piemērošanā, jauns faktu vērtējums nav pieņemams [24]. Tādējādi par Pirmās instances tiesas konstatētajiem faktiem apelācijas sūdzībā var celt tikai iebildumus, ka secinājumi nav izdarīti no procesuālā viedokļa neapstrīdamā veidā. Ja tiek apšaubīts Pirmās instances tiesas veiktais pierādījumu vērtējums, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāizvirza iebildumi, ka, vērtējot pierādījumus, Pirmās instances tiesa tos ir sagrozījusi [25].

18 — Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. oktobra spriedums lietā T-35/01 *Shanghai Teraoka Electronic*/Padome (Krājums, II-3663. lpp., 48. un 49. punkts), iepriekš 15. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *AGST Draht- und Biegetechnik*, 34. punkts, un iepriekš 15. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Ikea Wholesale*, 41. punkts; iepriekš 17. zemsvītras piezīmē minētie Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., 26.2. punkts.

19 — 1984. gada 21. februāra spriedums apvienotajās lietās 239/82 un 275/82 *Allied Corporation* u.c./Komisija (*Recueil*, 1005. lpp., 21. un nākamie punkti); iepriekš 17. zemsvītras piezīmē minētais Düker, K., 197. lpp.

20 — Iepriekš 17. zemsvītras piezīmē minētais Düker, K., 196. un 197. lpp.

21 — EKL 225. pants un Tiesas Statūtu 58. panta 1. punkts.

22 — 2004. gada 7. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P (*Recueil*, I-123. lpp., 51. punkts), 2000. gada 4. jūlija spriedums lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija (*Recueil*, I-5291. lpp., 35. punkts), 2005. gada 3. marta spriedums lietā C-499/03 P *Biegi Nahrungsmittel* un *Commonfood*/Komisija (Krājums, I-1751. lpp., 38. punkts). Vēl citus pierādījumus sniedz Lenaerts, K., Arts, D., *Procedural Law of the European Union*, 2. izdevums, Sweet & Maxwell, 2008, 7-107. punkts un 16-016. punkts.

23 — EKL 225. pants un Tiesas Reglamenta 112. panta 1. punkta c) apakšpunkts; skat. cita starpā iepriekš 22. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu lietā *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, 34. punkts, un 2002. gada 8. janvāra spriedums lietā C-248/99 P Francija/*Monsanto* un Komisija (*Recueil*, I-1. lpp., 69. punkts).

24 — 1991. gada 20. marta rīkojums lietā C-115/90 P *Turner*/Komisija (*Recueil*, I-1423. lpp., 13. un 14. punkts); 1991. gada 1. oktobra spriedums lietā C-283/90 P *Vidrányi*/Komisija (*Recueil*, I-4339. lpp., 11.–13. punkts) un 2000. gada 23. novembra spriedums lietā C-1/98 P *British Steel*/Komisija (*Recueil*, I-10349. lpp., 53. punkts). Iepriekš 22. zemsvītras piezīmē minētie Lenaerts, K., Arts, D., 16-016. punkts.

25 — 2003. gada 10. jūlija spriedums lietā C-472/00 P Komisija/*Fresh Marine* (*Recueil*, I-7541. lpp., 45. punkts) un 1994. gada 2. marta spriedums lietā C-53/92 P *Hilti*/Komisija (*Recueil*, I-667. lpp., 43. punkts). Rengeling, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, 2. izdevums. C.H. Beck, 2003, 28. paragrāfs, 28. punkts.

28. Visbeidzot, pārbaude Tiesā principā attiecas tikai uz tiem pamatiem, kas jau tika izvirzīti tiesvedībā Pirmās instances tiesā. Pamati, kas bija jāizvirza, bet kas netika izvirzīti jau tiesvedībā Pirmās instances tiesā, apelācijas tiesvedībā nav pieņemami [26].

V — Par apelācijas sūdzības pieņemamību

29. Padome izvirza iebildumu, ka apelācijas sūdzība kopumā ir nepieņemama, jo nav intereses celt prasību. Šim iebildumam pievērsīšos turpinājumā. Pārējos iebildumus par pieņemamību, kas vērsti pret atsevišķu apelācijas pamatu vai iebildumu pieņemamību, izskatīšu kopā ar konkrēto apelācijas pamatu vai iebildumu juridisko vērtējumu.

A — Lietas dalībnieku argumenti

30. *Padome* uzskata, ka sakarā ar to, ka Atcelšanas regula ir atcēlusi Apstrīdēto regulu, apelācijas sūdzība ir nepieņemama. Prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama tikai tad, ja personai ir interese celt prasību par tiesību akta atcelšanu. Sākotnēji apelācijas sūdzības iesniedzēja gan bija ieinteresēta Apstrīdētās regulas atcelšanā, jo tās importam tika piemēroti kompensācijas maksājumi. Tomēr līdz ar Apstrīdētās regulas atcelšanu šī interese ir zudusi.

31. Apelācijas sūdzības iesniedzēja var prasīt atmaksāt maksājumus tikai tādā gadījumā, ja tā pati tos ir maksājusi. Apelācijas sūdzība ir nepieņemama, ja apelācijas sūdzības iesniedzēja nepierāda, ka tā pati ir veikusi maksājumus.

32. Šajā sakarā *apelācijas sūdzības iesniedzēja* apgalvo, ka tā pati ir veikusi maksājumus.

B — Juridiskais vērtējums

33. Vispirms jānorāda, ka tiesvedībā Pirmās instances tiesā Padome vēl nevarēja celt iebildumu par pieņemamību, jo Atcelšanas regula tika pieņemta tikai pēc Pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas [27].

26 — 1992. gada 19. jūnija spriedums lietā C-18/91 P *V.*/ Parlaments (*Recueil*, I-3997. lpp., 21. punkts) un iepriekš 24. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *British Steel*/ Komisija (47. punkts); iepriekš 25. zemsvītras piezīmē minētie Rengeling, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., 28. paragrāfs, 23. punkts; Iepriekš 22. zemsvītras piezīmē minētie Lenaerts, K., Arts, D., 16-018. punkts.

27 — Pārsūdzētais spriedums tika pasludināts 2006. gada 4. oktobrī. Atcelšanas regula tika pieņemta 2007. gada 30. oktobrī.

34. Apelācijas sūdzība gan var kļūt nepieņemama, ja fakta, kas iestājies pēc Pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas, rezultātā šis spriedums zaudē tā apelācijas sūdzības iesniedzējam kaitējošo raksturu. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzēja interese iesniegt apelācijas sūdzību paredz, ka apelācijas iznākums, iespējams, būs labvēlīgs lietas dalībniekam, kas to ir iesniedzis [28].

35. Tomēr apstāklis, ka Pirmās instances tiesā apstrīdētā regula vairs nerada jebkādas sekas, *per se* nenozīmē, ka ir zudusi interese celt prasību [29].

36. Gluži pretēji, apelācijas sūdzības iesniedzēja vēl joprojām var būt ieinteresēta Pārsūdzētā sprieduma un netieši arī Apstrīdētās regulas atcelšanā. Piemēram, Tiesa spriedumā lietā *AKZO Chemie* u.c./Komisija [30] uzskatīja par pietiekamu, ka attiecīgās Kopienu institūcijas turpmāk distancējas no rīcības, par kuru ir celti iebildumi [31]. Uzskatu, ka tā tam jo īpaši ir jābūt tādā lietā kā izskatāmajā lietā, kurā Padome lemj par Apstrīdētās regulas atcelšanu [32].

37. Vēl ir jāņem vērā, ka Atcelšanas regula neatcēla Apstrīdēto regulu pilnībā, bet gan tai joprojām ir ietekme uz kompensācijas maksājumiem, kas aprēķināti līdz 2006. gada 4. novembrim. Tā ir līdz šim datumam aprēķināto kompensācijas maksājumu cēlonis. Tādēļ Apstrīdētajai regulai joprojām ir tiesiska iedarbība. Nav izslēgts, ka Apstrīdētās regulas atcelšana var būt labvēlīga apelācijas sūdzības iesniedzējai arī tad, ja tā pati nav veikusi kompensācijas maksājumus.

38. Turklāt tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka tā pati ir maksājusi kompensācijas maksājumus, un Padome neapstrīdēja šo apgalvojumu.

39. Uzskatu, ka šādos apstākļos Tiesa nevar konstatēt, kā to aicina darīt Komisija, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav nekādas intereses iesniegt apelācijas sūdzību.

28 — Skat. 2001. gada 25. janvāra rīkojumu lietā C-111/99 P *Lech-Stahlwerke*/Komisija (*Recueil*, I-701. lpp., 18. punkts) un 2008. gada 8. aprīļa rīkojumu lietā C-503/07 P *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija (Krājums, I-2217. lpp., 47. punkts); 1995. gada 19. oktobra spriedums lietā C-19/93 P *Rendo* u.c./Komisija (*Recueil*, I-3319. lpp., 13. punkts).

29 — Piemēram, Tiesa 1986. gada 24. jūnija spriedumā lietā 53/85 *AKZO Chemie UK*/Komisija (*Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts) atzina, ka interese celt prasību atcelt tiesību aktu nezūd tikai tādēļ, ka attiecīgais tiesību akts jau ir īstenots.

30 — 29. zemsvītras piezīme, 21. punkts.

31 — Turklāt secinājumam par Kopienu iestāžu rīcības prettiesiskumu var būt nozīme arī iespējamā tiesvedībā pret Kopienu institūcijām par kaitējuma atlīdzību, tomēr šajā sakarā jo īpaši jāņem vērā Tiesas Statūtu 46. pantā noteiktais piecu gadu noilguma termiņš.

32 — Pretējā gadījumā, atceļot Apstrīdēto regulu, Padome apelācijas sūdzību var padarīt par nepieņemamu.

VI — Par pirmo apelācijas pamatu

40. Izvirzot pirmo apelācijas pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 73.–79. punktā ir pārkāpusi konsekvences un rūpīgas pārbaudes principus.

A — Pārsūdzētais spriedums

41. Pirmās instances tiesa [sprieduma] 57.–80. punktā ir aplūkojusi pirmā prasības pamata otrās daļas pirmo un otro iebildumu.

B — Lietas dalībnieku argumenti

42. Izvirzot pirmo iebildumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesvedībā pirmajā instancē *principā* iebilda par to, ka attiecīgās Kopienu institūcijas subsidētos aktīvus klasificēja kā veidnes *CD-R* ražošanai un nevis kā iekārtas to ražošanai. Pirmās instances tiesa noraidīja šo iebildumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savā apelācijas sūdzībā vairs nevēršas pret subsidēto aktīvu principiālo klasifikāciju par veidnēm.

43. Izvirzot otro iebildumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja to, ka Padome *visus* subsidētos aktīvus, nevis tikai kādu to daļu ir klasificējusi kā veidnes. Pirmās instances tiesa noraidīja arī šo iebildumu. Pirmās instances tiesa 73.–79. punktā vispirms secina, ka subsidēto aktīvu vērtība, kas izriet no apelācijas sūdzības iesniedzējas nodokļu deklarācijas, neatbilst vērtībai, kas garantēta, lai aprēķinātu subsīdiju. Apelācijas sūdzības iesniedzēja gan apgalvoja, ka par veidnēm ir pārklasificēta tikai daļa subsidēto aktīvu. Tomēr, ņemot vērā, ka tā nebija izskaidrojusi šo aktīvu klasifikācijas kritērijus un nebija iesniegusi šo aktīvu pilnīgu un ticamu sarakstu, Kopienu iestādes nevarēja pārbaudīt apelācijas sūdzības iesniedzējas minētos datus. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi Kopienu iestādēm faktus, kas tām ļautu pārbaudīt tās apgalvojuma pareizību un vajadzības gadījumā ņemt vērā attiecīgo aktīvu daļu, kas nebija tikusi iedalīta veidņu kategorijā.

44. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nav izpildījusi savu pienākumu rūpīgi un objektīvi noskaidrot faktus. Šis pienākums nozīmē arī pārbaudīt attiecīgo lietas dalībnieku iesniegto datu precizitāti.

45. Padome zināja vai tai bija jāzina, ka pārklasificēšana par veidnēm attiecas tikai uz daļu no subsidētajiem aktīviem. Tādēļ tā

veidņu nolietojuma laika posmu drīkstēja piemērot tikai šai subsidēto aktīvu daļai. Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas pierādījumu, ka tā vismaz 23 % subsidēto aktīvu nav klasificējusi kā veidnes.

46. Tālāk Padomes rīcība ir bijusi pretrunīga. No vienas puses tiktāl, ciktāl tas attiecas uz subsidēto aktīvu pārklasificēšanu, Padome galvenokārt ir pamatojusies uz apelācijas sūdzības iesniedzējas nodokļu deklarācijā sniegtajām ziņām. No otras puses, tā šīs ziņas nav ņēmusi vērā tiktāl, ciktāl no nodokļu deklarācijas izriet, ka par veidnēm ir pārklasificēta tikai daļa no subsidētajiem aktīviem.

47. Pirmās instances tiesa savā noslēdzošajā vērtējumā Pārsūdzētā sprieduma 79. punktā pamatojas tikai uz attiecīgajiem aktīviem, kas sakarā ar finansiāliem apsvērumiem tika klasificēti par veidnēm. Tādēļ tā nav norādījusi pamatojumu, kas apliecinātu, ka *visi* subsidētie aktīvi ir klasificēti par veidnēm. Turklāt Pirmās instances tiesa nav minējusi tiesību normu, atbilstoši kurai attiecīgās Kopienu institūcijas bija tiesīgas klasificēt visus subsidētos aktīvus par veidnēm.

48. Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka Padome nav ievērojusi Pamatregulas 28. pantu. Lai varētu neņemt vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas minētos datus, Padomei bija jāpamatojas uz šo noteikumu. Pat ja Padome būtu pamatojusies uz Pamatregulas 28. pantu, tā nevarēja izdarīt secinājumus, kas acīmredzami ir pretrunā apelācijas sūdzības iesniedzējas minētajiem datiem.

49. *Padome* apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumu uzskata par nepieņemamu, jo tā izvirza jaunus apsūdzības un aizstāvības līdzekļus. Tiesvedībā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzējas neizvirzīja iebildumu par konsekvences un rūpīgas pārbaudes principu pārkāpumu.

50. Vēl Padome norāda uz Pirmās instances tiesas secinājumu Pārsūdzētā sprieduma 78. punktā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja administratīvajā procedūrā gan ir norādījusi, ka par veidnēm ir pārklasificēta tikai daļa no subsidētiem aktīviem. Tomēr no Pārsūdzētā sprieduma 78. punkta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi datus, kas ļautu Padomei pārbaudīt tās apgalvojuma pareizību.

51. Ar šo faktu konstatējumu Pirmās instances tiesa pamatoja juridisko atziņu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar apšaubīt attiecīgo vērtējumu, kas sniegts Apstrīdētajā regulā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja nav argumentējusi, ciktāl Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, konstatējot šo faktu. Tādējādi iebildums ir par apelācijas sūdzībā nepieņemamu fakta vērtējumu.

52. Pirmās instances tiesas secinājumi, kas minēti 79. punktā, ir tikai noslēdzošie secinājumi par pirmā prasības pamata otro daļu, tātad par pirmo un otro iebildumu. No tiem nevar izsecināt, ka Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka visi subsidētie aktīvi nav tikuši pārklasificēti.

53. Turklāt attiecīgo Kopienu institūciju rīcībā faktiski arī nebija nepieciešamo datu.

54. Pakārtoti jāņem vērā, ka varbūtēja Padomes kļūda nevar būt par iemeslu Apstrīdētās regulas pilnīgai, bet gan tikai daļējai atcelšanai, pielāgojot kompensācijas maksājuma apmēru.

55. *Komisija* norāda, ka pirmais apelācijas pamats ir par nepieņemamu fakta vērtējumu. Pirmās instances tiesa savu juridisko vērtējumu ir pamatojusi ar fakta konstatāciju, ka Padome, pamatojoties uz apelācijas sūdzības iesniedzējas paziņotajiem datiem, nevarēja noteikt, kuri aktīvi ir pārklasificēti par veidnēm. Apelācijas sūdzības iesniedzēja neargumentē, ciktāl Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, konstatējot šo faktu.

56. Turklāt apelācijas sūdzība ir nepamatota. Apelācijas sūdzības iesniedzējai administratīvajā procedūrā bija pietiekami daudz iespēju iesniegt vajadzīgos datus, un tā tos nav iesniegusi.

C — Juridiskais vērtējums

57. Padome šo apelācijas pamatu uzskata par *nepieņemamu*, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesvedībā Pirmās instances tiesā neizvirzīja iebildumu par pienākuma rūpīgi un objektīvi noskaidrot faktus pārkāpumu un tā ar šo iebildumu vēršas pret kļūdām Apstrīdētajā regulā, nevis pret kļūdām Pārsūdzētajā spriedumā.

58. No apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas katrā ziņā izriet, ka, izvirzot iebildumu par rūpīgas un objektīvas faktu noskaidrošanas principa pārkāpumu, tā pēc būtības vismaz daļēji pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā, pārbaudot Padomes regulu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, paredzot Padomei pārāk plašu rīcības brīvību.

59. Tādējādi apelācijas pamatu nevar *a limine* noraidīt kā nepieņemamu.

60. Pēc būtības apelācijas sūdzības iesniedzēja, *pirmkārt*, apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka tā ir iesniegusi pierādījumu tam, ka attiecīgās Kopienu iestādes zināja vai tām bija jāzina, ka pārklasificēta tika tikai subsidēto aktīvu daļa.

61. Tas ir pretrunā Pirmās instances tiesas secinājumam Pārsūdzētā sprieduma 78. punktā. Tajā Pirmās instances tiesa secina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi attiecīgos pierādījumus. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments attiecas uz fakta jaunu vērtējumu, kas apelācijas sūdzībā ir nepieņemams. Kā jau iepriekš [33] norādīts, apelācijas sūdzībā var izvirzīt iebildumu, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja nemin neko atbilstošu. Tādējādi šis iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

62. Rezultātā kā nepieņemami ir jānoraida arī apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi, kas ir pamatoti ar tās apgalvojumu, ka tā ir iesniegusi attiecīgos pierādījumus.

63. *Otrkārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nav konstatējusi noteikumu, atbilstoši kuram attiecīgās Kopienu institūcijas drīkstētu ņemt vērā visus subsidētos aktīvus.

64. Kā jau iepriekš [34] norādīts, subsīdijas noskaidrošana un izvērtēšana ir sarežģīts uzdevums, kura īstenošanā Kopienu iestādēm ir plaša rīcības brīvība. Prasībā atcelt tiesību aktu Pirmās instances tiesai nav Kopienu iestāžu vietā jāīsteno šī rīcības brīvība. Pirmās instances tiesai gan ir jāpārbauda, kā Kopienu iestādes izmanto tām piešķirto rīcības brīvību, tomēr tā nedrīkst aizstāt Kopienas iestāžu rīcības brīvību ar savu rīcības brīvību. Tiktāl Pirmās instances tiesai nevar pārmest, ka tā nav izvirzījusi kritērijus faktu noskaidrošanai.

65. Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildums tiek saprasts tādējādi, ka Pirmās instances tiesa nav apstrīdējusi acīmredzami kļūdainu faktu vērtējumu, ko ir izdarījusi Padome, apelācijas sūdzības iesniedzējai ir jānorāda, kādu kļūdu tiesību piemērošanā Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi. Ciktāl apgalvotā kļūda slēpjas tanī apstāklī, ka Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā Padomes pretrunīgo rīcību, izvērtējot datus apelācijas sūdzības iesniedzējas nodokļu deklarācijā un tās grāmatvedības dokumentos, šis iebildums ir nepamatots. Kā jau iepriekš [35] minēts, Pirmās instances tiesa secināja, ka no apelācijas sūdzības iesniedzējas nodokļu deklarācijas nevar saprast, ka pārklasificēta ir tikai daļa no subsidētiem aktīviem un ka tā nav iesniegusi datus, kas

33 — Šo secinājumu 27. punkts.

34 — Šo secinājumu 23. punkts.

35 — Šo secinājumu 60.–62. punkts.

pamatotu tās apgalvojumu, ka pārklasificēta ir tikai daļa no subsidētiem aktīviem [36].

66. Tādējādi arī šis iebildums ir jānoraida.

67. *Treškārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz to, ka Padomei bija jāatsaucas uz Pamatregulas 28. pantu.

68. Šajā sakarā vispirms jāsecina, ka tiesvedībā Pirmās instances tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja iebildumu par Pamatregulas 28. panta pārkāpumu izvirzīja tikai par to, ka nav ņemti vērā tās grāmatvedības dokumentos norādītie dati [37]. Apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā sakarā apgalvoja, ka nav ņemti vērā tās grāmatvedības dokumentos norādītie dati, kas liecināja par to, ka subsidētie aktīvi bija jāklasificē par iekārtām un nevis par veidnēm. Apelācijas tiesvedībā apelācijas sūdzības iesniedzēja tagad apgalvo, ka Pamatregulas 28. pants ir pārkāpts tādēļ, ka secinot, ka ne visi subsidētie aktīvi ir pārklasificēti par veidnēm, nav pietiekami ņemti vērā tās nodokļu deklarācijā norādītie dati. Pēc manām domām, tas ir jāuzskata par apelācijas tiesvedībā nepieņemamu jaunu argumentu [38].

69. Turklāt šajā gadījumā bija izpildīti nosacījumi, kas izriet no Pamatregulas 28. panta un atbilstoši kuriem var neņemt vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus. Tiesvedībā Pirmās instances tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja neizvirzīja iebildumu, ka Kopienu iestādes tai nav norādījušas, ka tās argumenti nav pietiekoši pamatoti, vai arī ka tai nav bijusi iespēja iesniegt turpmākus paskaidrojumus.

70. Tādējādi šķiet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja galvenokārt izvirza iebildumu par to, ka Padome nav skaidri atsaukusies uz Pamatregulas 28. pantu un ka iemesli tās argumentu noraidīšanai nav izklāstīti publicētajos Padomes secinājumos. Pēc manām domām, tas ir iebildums par formas prasību pārkāpumu. Tomēr formas prasību pārkāpuma dēļ tiesību akts var tikt atcelts tikai tādā gadījumā, ja runa ir par nopietnu pārkāpumu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nopietns pārkāpums nav pieļauts, ja, lai gan ir būtiska formas prasību neievērošana, ir panākts šo prasību izvirzītais mērķis [39].

36 — Šajā sakarā ir jānorāda, ka atbilstoši Pamatregulai attiecīgajām Kopienu institūcijām atšķirībā no, piemēram, konkurences procedūras nav pienākuma likt ieinteresētiem uzņēmumiem piedalīties [procedūrā]. Tādējādi lietas dalībnieku pienākums ir iesniegt un pamatoti izklāstīt tiem labvēlīgos faktus, skat. Pamatregulas 28. pantu.

37 — Skat. apelācijas sūdzības iesniedzējas prasības pieteikuma 53. punktu.

38 — Skat. šo secinājumu 28. punktu.

39 — 1983. gada 21. aprīļa spriedums lietā 282/81 *Ragusa*/Komisija (*Recueil*, 1245. lpp., 22. punkts) un 1983. gada 5. maija spriedums lietā 207/81 *Ditterich*/Komisija (*Recueil*, 1359. lpp., 19. punkts).

71. Atbilstoši Pamatregulas 28. panta 4. punktam galvenais iemeslu, kādēļ ir noraidīti ieinteresētās puses argumenti, norādīšanas mērķis ir skaidri parādīt ieinteresētai pusei, ka nepietiekami pamatoti argumenti var tikt noraidīti, un dot tai iespēju papildināt savu argumentāciju. Kā jau iepriekš [40] norādīts, apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd, ka šie mērķi ir sasniegti. Tādēļ nevar uzskatīt, ka ir pieļauts formas prasību pārkāpums.

D — Secinājumi

72. Tādējādi arī šis iebildums ir jānoraida.

73. *Ceturtkārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 79. punktā nav ņēmusi vērā visus subsidētos aktīvus, bet tikai tos aktīvus, par kuriem ir strīds un kuri finansiālu apsvērumu dēļ tika klasificēti par veidnēm. Šķiet, ka tādējādi tā apgalvo, ka Pirmās instances tiesas pamatojums ir bijis nepilnīgs, jo attiecas tikai uz daļu no subsidētajiem aktīviem.

74. Arī šis iebildums ir jānoraida. Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 78. punktā ir secinājusi, ka, klasificējot visus subsidētos aktīvus par veidnēm, Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu faktu izvērtējumā. Ņemot vērā iepriekš minēto, Pirmās instances tiesas formulējumu nevar interpretēt tādējādi, ka Pārsūdzētā sprieduma 78. punktā tā ir domājusi tikai par daļu no subsidētajiem aktīviem.

75. Tādējādi pirmais apelācijas pamats ir jānoraida kopumā.

VII — Par otro apelācijas pamatu

76. Otro apelācijas pamatu veido divas daļas. Pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā nav pareizi izvērtējusi pretrunīgos pierādījumus, kas minēti lietas materiālos un Apstrīdētajā regulā attiecībā uz pamatelementu kaitējuma noteikšanai, proti, Indijas izcelsmes *CD-R* importa cenu tendencēm, un tādējādi ir nepamatoti piekritusi secinājumiem, ko Padome ir izdarījusi Apstrīdētajā regulā (A). Otrā apelācijas pamata otrajā daļā tā apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir piekritusi Apstrīdētajā regulā minētajiem Padomes secinājumiem par Kopienas *CD-R* rūpniecības krājumu apmēru (B).

40 — Skat. šo secinājumu 69. punktu.

A — Par otrā apelācijas pamata pirmo daļu

1) Pārsūdzētais spriedums

77. Pirmās instances tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilda pret Padomes konstatējumu, ka Kopienā ir samazinājušās *CD-R* cenas. Padome ir pamatojusies uz datiem, kas nav ne atbilstoši, ne arī droši.

78. Pirmās instances tiesa noraidīja šo iebildumu. Pārsūdzētā sprieduma 201.–206. punktā tā vispirms ir norādījusi, ka Apstrīdētās regulas 58.–64. apsvērumā Kopienu iestādes ir analizējušas cenu tendences gan pamatojoties uz *Eurostat* datiem, gan arī uz datiem, ko sniedza prasītāja. Tā konstatēja, ka, pamatojoties uz *Eurostat* datiem, Kopienu iestādes ir secinājušas, ka laikā starp 2000. gada 1. janvāri un izmeklēšanas laika posmu ir bijis nozīmīgs cenu samazinājums par 59 %. Pamatojoties uz apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtajiem datiem, laikā starp 1999. gada 1. aprīli un izmeklēšanas laika posmu cenu samazinājums sasniedza 54 %. Lai gan ir atšķirīgi rādītāju sākuma datumi, šie rezultāti ir salīdzināmi. Apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka tad, ja attiecībā uz tās sniegtajiem datiem tiktu ņemts vērā cits sākuma datums, būtu jāizdara citi secinājumi.

2) Lietas dalībnieku argumenti

79. *Apelācijas sūdzības iesniedzēja* apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu, pārbaudot, vai Kopienu iestādes ir pareizi konstatējušas faktus. Pirmās instances tiesa ir piekritusi Kopienas iestāžu izdarītajiem secinājumiem, kaut gan Kopienu iestādes faktu konstatācijā ir pieļāvušas šādas kļūdas.

80. *Pirmkārt,* formula, kas tika izmantota, lai noteiktu no Indijas ievestos *CD-R* daudzumus, nav pieļaujama nelieliem daudzumiem.

81. Vispirms tika izmantoti *Eurostat* pamatdati, kas pamatojās uz Kombinētās nomenklatūras pozīciju, kurā līdz ar *CD-R* ir iekļauti daudzi līdzīgi izstrādājumi. Padome šiem pamatdatiem piemēroja Kopienas rūpniecības izstrādātu formulu. Padome savu regulu pamatoja ar šādā veidā iegūtiem datiem (turpmāk tekstā — "apstrādātie *Eurostat* dati"). Pirmās instances tiesa uzskatīja apstrādātos *Eurostat* datus par *Eurostat* datiem. Tādēļ tai pašos pamatos ir kļūdaina izpratne par datu izcelsmes avotu un raksturu, ar kuriem Padome pamatoja savu regulu.

82. Turklāt administratīvās procedūras laikā apelācijas sūdzības iesniedzēja vairākkārt ir iebildusi pret Kopienas rūpniecības izstrādātās formulas izmantošanu.

83. Visbeidzot, tā Kopienā ir bijusi vienīgā *CD-R* eksportētāja no Indijas. Tādēļ tās rādītāji ir bijuši vienīgie saprātīgie un ticamie dati. Šī iemesla dēļ importa apjoma un vērtības noskaidrošanai drīkstēja izmantot tikai tās rīcībā esošos rādītājus.

84. *Otrkārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst pret Pirmās instances tiesas secinājumiem, ka apstrādātie *Eurostat* dati un tās sniegtie dati ir devuši pārāk līdzīgus rezultātus. Šis secinājums ir uzskatāms par acīmredzamu kļūdu vērtējumā. To nepamato Apstrīdētās regulas sniegtais faktu vērtējums.

85. Tās sniegtie dati katrā ziņā nebūtu devuši salīdzināmus rezultātus, ja tos ņemtu vērā nevis par finansu gadu, bet gan par kalendāro gadu. Ja par indeksējamo gadu tiktu izvēlēts 1999. gads, tad 2000. gadā cena samazinātos par 62 %. Ja par indeksējamo gadu tiktu izvēlēts 2000. gads, tad līdz izmeklēšanas laika posma beigām cena konsekventi pieaugtu.

86. Turklāt izvēloties par indeksējamo gadu citu, nevis 2000. gadu, cenu tendenču vērtējumā tiktu iegūti pavisam citi rezultāti. Ja par indeksējamo gadu tiktu izvēlēts 1998. gads, tad laika posmā no 1998. gada līdz izmeklēšanas laika posma beigām cenas pieaugtu par 165 %.

87. *Treškārt,* Pirmās instances tiesas secinājums Pārsūdzētā sprieduma 205. punktā ir neprecīzs. Atbilstoši tam apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka tad, ja attiecībā uz tās sniegtajiem datiem tiktu ņemts vērā cits sākuma datums, būtu jāizdara citi secinājumi par importa cenām. Šis Pirmās instances tiesas secinājums nav saderīgs ar tās apsvērumiem tiesvedībā Pirmās instances tiesā. Savas prasības 101. punktā tā tieši un netieši ir norādījusi, ka tad, ja attiecībā uz tās sniegtajiem datiem tiktu ņemts vērā cits sākuma datums, būtu jāizdara citi secinājumi par importa cenām no Indijas.

88. *Padome* otrā apelācijas pamata pirmo daļu uzskata par nepieņemamu. Apelācijas tiesvedībā iebildumus var izvirzīt tikai par kļūdām tiesību piemērošanā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja nav norādījusi, kādu kļūdu tiesību piemērošanā ir pieļāvusi Pirmās instances tiesa. Pirmās instances tiesa pati nav secinājusi, ka ir nodarīts kaitējums, bet gan ir tikai pārbaudījusi, vai Kopienu institūcijas ir pareizi konstatējušas faktus. Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējai būtu bijis jāpierāda, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konsta-

tējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi pietiekamus pierādījumus. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja to nedara, bet gan tikai aprobežojas ar iebildumu izvirzīšanu par Pirmās instances tiesas izdarītajiem faktu vērtējumiem.

89. Turklāt iebildumi ir nepamatoti.

90. *Pirmkārt,* Kopienu iestāžu izmantotie dati ir pietiekoši ticami.

91. Apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka formulu ir izstrādājusi Kopienas rūpniecība, katrā ziņā ir jauns arguments, kas nav pieņemams, jo nav bijis izvirzīts tiesvedībā Pirmās instances tiesā. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja nav argumentējusi un nav pierādījusi, ka *Eurostat* pamatdatiem vai Kopienas rūpniecības izstrādātajai formulai nevar ticēt. Turklāt Pirmās instances tiesa pamatoti secina, ka tie dod līdzīgus rezultātus kā apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtie dati.

92. Tālāk jānorāda, ka Kopienu institūcijas gan varēja konstatēt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir vienīgais eksportētājs no Indijas. Tomēr tās nevarēja izslēgt, ka izmeklēšanas laikā citi nezināmi ražotāji no Indijas ir ražojuši *CD-R* un tos eksportējuši uz Kopienu.

93. *Otrkārt,* Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu konstatējot, ka abi datu apkopojumi ir salīdzināmi.

94. Pirmām kārtām no *Eurostat* datiem un apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtajiem datiem izriet, ka *CD-R* cenu līmenis laikā no 2000. gada līdz izmeklēšanas laika posma beigām nav piedzīvojis lejupslīdošu kritumu. Gluži pretēji, skaitļi rāda, ka laikā no 2001. gada līdz izmeklēšanas laika posmam cenas ir nedaudz palielinājušās. Apelācijas sūdzības iesniedzēja mēģina saīsināt laika posmu, lai radītu iespaidu, ka cenas ir pieaugušas laika posmā, kas būtu jāņem vērā pēc tās uzskata.

95. Turklāt, pat ja abi datu apkopojumi neatspoguļo vienu un to pašu laika posmu, no tiem izriet, ka laikā no 2000. gada līdz izmeklēšanas laikposma beigām cenu līmenis ir krities par vairāk nekā 50 %. Tajā pašā laikā ir ievērojami pieaudzis importa apjoms.

96. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzējas priekšlikums, ka Kopienu iestādēm par indeksējamo gadu būtu vajadzējis izvēlēties 1998. gadu, ir maldinošs. Padome ir ņēmusi vērā, ka šo laika posmu raksturojošie dati nav atbilstīgi, jo šajā laikā apelācijas sūdzības iesniedzēja eksportēja nelielus daudzumus, tādēļ, novērtējot kaitējumu, Padome šo gadu nav ņēmusi vērā. Atbilstoši abiem datu apkopojumiem, sākot ar 2000. gadu, imports no minimāla līmeņa, kādā tas atradās sākumā, ievērojami pieauga gan tirgus daļu, gan apjoma ziņā. Šī iemesla dēļ ir atbilstīgi, ka Kopienu iestādes par indeksējamo gadu ir izvēlējušās 2000. gadu.

97. *Treškārt,* Padome norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apsvērumi prasības 101. punktā nav par tās sniegto datu analīzi, bet gan drīzāk par apstrādāto *Eurostat* datu analīzi. Tādēļ Pirmās instances tiesa pamatoti uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesvedībā Pirmās instances tiesā nav norādījusi, ka, ņemot vērā citu sākuma datumu, tiktu iegūti citi rezultāti.

98. *Komisija* uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja galvenokārt mēģina apšaubīt faktu vērtējumu, bet neraksturo, ciktāl Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus.

3) Juridiskais vērtējums

99. *Pirmkārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka apstrādātie *Eurostat* dati nav ticami.

100. Šajā sakarā apelācijas sūdzības iesniedzēja gan norāda, ka Pirmās instances tiesai pašos pamatos ir kļūdaina izpratne par datu izcelsmes avotu un raksturu, ar kuriem Padome ir pamatojusi savu secinājumu par radīto kaitējumu. Tomēr tā tālāk nenorāda, uz ko pamatojas šis pieņēmums. Ja apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka iespējami kļūdainā Pirmās instances tiesas izpratne izriet no tā, ka Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 202. punktā runā par "*Eurostat* datiem", no šī formulējuma vien nevar izrietēt kļūdaina izpratne par datu izcelsmes avotu un raksturu. Daudzi aspekti drīzāk liecina par to, ka Pirmās instances tiesa tādējādi gribēja nošķirt apstrādātos *Eurostat* datus no apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtajiem datiem. Šajā sakarā jānorāda, ka arī Apstrīdētajā regulā ir izmantots jēdziens "Eiropas Kopienu Statistikas biroja rādītāji" ("Eurostat-Daten") [41] vai attiecīgi "Eiropas Kopienu Statistikas biroja [sniegtie] rādītāji" ("Eurostat-Zahlen") [42], turklāt ar to nav domāti *Eurostat* pamatdati, bet gan apstrādātie *Eurostat* dati.

101. Pat ja no šī formulējuma būtu jāizdara secinājums ne tikai par tekstuālu saīsinājumu,

41 — Skat. Apstrīdētās regulas 55. apsvērumu.
42 — Skat. Apstrīdētās regulas 60. apsvērumu.

bet arī par Pirmās instances tiesas kļūdainu izpratni par datu izcelsmes avotu un raksturu, nav saprotams, ciktāl šī kļūda būtu varējusi ietekmēt Pirmās instances tiesas vērtējumu. Proti, Pārsūdzētā sprieduma 204. punktā Pirmās instances tiesa savu pamatojumu pamatoja galvenokārt ar to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pamatoti raksturojusi, ciktāl attiecīgie dati nav ticami [43].

102. Vēl apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pielietotā formula nav ticama. Pirmkārt, tas ir faktu vērtējums, kas nav pieņemams apelācijas sūdzībā [44], un, otrkārt, tā ir nepieņemama argumentu atkārtošana, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja jau ir minējusi tiesvedībā Pirmās instances tiesā [45]. Turklāt ir jānorāda, ka atbilstoši Pirmās instances tiesas secinājumiem Pārsūdzētā sprieduma 202. un 171. punktā apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesvedībā Pirmās instances tiesā nav iesniegusi pierādījumus, ka formula nav ticama. Tādēļ Pirmās instances tiesai nevar pārmest, ka tā nav apstrīdējusi Padomes izmantoto formulu [46].

103. Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Kopienā tā ir bijusi vienīgais *CD-R* eksportētājs no Indijas un tādēļ importa apjoma un vērtības noteikšanai drīkstēja ņemt vērā tikai tās sniegtos datus, šis iebildums ir nepieņemams jau tādēļ vien, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai atkārto savus tiesvedībā Pirmās instances tiesā minētos argumentus, nepievēršot uzmanību pamatojumam, ko Pirmās instances tiesa šajā jautājumā sniedz Pārsūdzētā sprieduma 167.–169. punktā [47]. Turklāt Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 167.–169. punktā pamatoti norāda, ka kaitējuma esamība ir jānovērtē kopumā, neindividualizējot katras atbildīgās sabiedrības veiktā importa ietekmi [48]. Nav apstrīdams arī tās atzinums, ka Padomei nevar pārmest acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā gadījumā, ja tā pamatojas uz tādiem datiem, kas tai saprātīgi ir pieejami [49].

104. Tādējādi šis iebildums ir jānoraida.

105. *Otrkārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nedrīkstēja piekrist, ka abi datu apkopojumi ir salīdzi-

43 — Kā jau norādīts iepriekš šo secinājumu 25. punktā, Pirmās instances tiesai apelācijas sūdzības iesniedzējas pamatotas argumentācijas trūkuma dēļ tiesvedībā Pirmās instances tiesā nevar pārmest, ka tā nav apstrīdējusi Padomes izdarītos secinājumus.

44 — Skat. šo secinājumu 27. punktu.

45 — Skat. šo secinājumu 26. punktu.

46 — Skat. šo secinājumu 25. punktu.

47 — Skat. šo secinājumu 26. punktu.

48 — Skat. jo īpaši 2004. gada 28. oktobra spriedumu lietā T-35/01 *Shanghai Teraoka Electronic*/Padome (Krājums, II-3663. lpp., 163. punkts), 1987. gada 7. maija spriedumu lietā 255/84 *Nachi Fujikoshi*/Padome (*Recueil*, 1861. lpp., 46. punkts) un 1999. gada 20. oktobra spriedumu lietā T-171/97 *Swedish Match Philippines*/Padome (*Recueil*, II-3241. lpp., 66. punkts).

49 — Šajā sakarā ir atkārtoti jānorāda, ka ekonomisko rādītāju noskaidrošana, kas ir vajadzīga, lai varētu pieņemt tirdzniecības aizsardzības pasākumus, ir sarežģīts uzdevums un Kopienu iestādēm šajā jomā ir plaša rīcības brīvība, ko tiesas var pārbaudīt tikai ierobežotā apjomā, skat. šo secinājumu 23. un 24. punktu. Turklāt Pamatregulas 28. panta 5. punktā kā iespējamais informācijas avots skaidri ir minētas oficiālas importa statistikas. Šajā sakarā skat. arī iepriekš 48. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu lietā *Shanghai Teraoka Electronic*/Padome, 230. punkts, atbilstoši kuram Kopienu iestādes nepieļauj acīmredzamu kļūdu vērtējumā gadījumā, kad tās pamatojas uz tādiem datiem, kas tām saprātīgi ir pieejami.

nāmi. Šo vērtējumu neapstiprina Apstrīdētājā regulā izdarītais faktu vērtējums.

106. Par šo iebildumu vispirms jāsecina, ka Padomes secinājumi, ko tā ir izdarījusi Apstrīdētās regulas 58.–64. apsvērumā, pilnībā apstiprina Pirmās instances tiesas sniegto vērtējumu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildums katrā ziņā varētu būt par to, ka Pirmās instances tiesa nedrīkstēja piekrist Padomes izdarītajiem secinājumiem un tādēļ, pamatojoties uz Padomes secinājumiem, nedrīkstēja atzīt datus par salīdzināmiem. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja ceļ iebildumu par pieļauto kļūdu, vērtējot tās sniegtos datus.

107. Saistībā ar šo iebildumu katrā ziņā ir jāatzīst, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesvedībā Pirmās instances tiesā nav izvirzījusi pamatotus iebildumus par kļūdainu tās sniegto datu raksturojumu. Kā jau iepriekš [50] minēts, šī iemesla dēļ Pirmās instances tiesai nevar pārmest, ka tā nav [pienācīgi] ņēmusi vērā šos argumentus. Turklāt šie argumenti ir jauns faktu izklāsts, kas nav pieņemams apelācijas tiesvedībā [51].

108. *Treškārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesas secinājumi Pārsūdzētā sprieduma 205. punktā ir neprecīzi. Pirmās instances tiesa šajā punktā secina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ciktāl cita sākuma datuma ņemšana vērā attiecībā uz tās datiem varēja radīt citus secinājumus par importa cenām.

109. Apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatojas uz to, ka tā par šo jautājumu ir cēlusi iebildumu savas prasības 101. punktā. Tomēr Padome pamatoti norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja savas prasības 101. punktā ir pievērusies tikai jautājumam par to, ka cenu līmenis, kas izriet no *Eurostat* apstrādātajiem datiem par 1998. gadu un laika posmu no 1999. līdz 2001. gadam, nav atbilstošs. Nav saskatāma to saistība ar apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtajiem datiem.

110. Tādējādi arī šis iebildums ir jānoraida, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja par šo jautājumu nav cēlusi iebildumu tiesvedībā Pirmās instances tiesā.

4) Secinājumi

111. Rezultātā otrā apelācijas pamata pirmā daļa ir noraidāma pilnā apmērā.

50 — Šo secinājumu 28. punkts.
51 — Skat. šo secinājumu 27. punktu.

B — Par otrā apelācijas pamata otro daļu

1) Pārsūdzētais spriedums

112. Otrā apelācijas pamata otrā daļa ir vērsta pret Pārsūdzētā sprieduma 193.–196. punktu. Tajos Pirmās instances tiesa noraida apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumu, ka Padome ir kļūdaini novērtējusi krājumus.

113. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa norāda, ka attiecīgais laika posms aptvēra laiku no 1998. gada līdz 2002. gada 31. martam un ka šajā posmā ievērojami palielinājās Kopienas ražošanas nozares krājumi. Prasītāja nav pierādījusi, ka situācijas uzlabošanās krājumu jomā varēja mainīt negatīvo tendenci, kas bija konstatēta par attiecīgo laikposmu kopumā. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa aprobežojās ar secinājumu, ka "krājumi attiecīgajā periodā ir palikuši augstā līmenī, vispār palielinoties 2000. gada beigās, kas tātad sakrita ar importa apjoma palielināšanos un veidoja 15 % no ražošanas [produkcijas] izmeklēšanas laika posmā" [52].

52 — Skat. Pārsūdzētā sprieduma 195. punktu.

2) Lietas dalībnieku argumenti

114. *Apelācijas sūdzības iesniedzēja* apgalvo, ka piekrītot Padomes secinājumam Apstrīdētās regulas 103. punktā, ka situācija krājumu jomā ir krasi pasliktinājusies, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu.

115. *Pirmkārt,* tā iebilst pret Pirmās instances tiesas secinājumu, ka krājumi 2001. gada beigās ir palielinājušies. Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka Kopienā ir būtiski pieauguši arī ražošanas apjomi un tādēļ tā nav samērojusi krājumu palielinājumu absolūtos skaitļos ar absolūto ražošanas pieaugumu.

116. *Otrkārt,* Apstrīdētā regula neapstiprina Pirmās instances tiesas secinājumu, ka izmeklēšanas laika posmā krājumi relatīvi veidoja 15 % no produkcijas.

117. Lai noskaidrotu kaitējumu, ir jāņem vērā attiecīgā faktora attīstības tendences. Pirmās instances tiesai bija jāņem vērā, ka laikā no

2000. gada līdz izmeklēšanas laika posmam, tātad tajā pašā laikā, kad importētāji no Indijas ienāca Kopienas tirgū, krājumu jomā bija novērojams neliels uzlabojums. Šī nelielā uzlabojuma dēļ nevarēja konstatēt situācijas krasu pasliktināšanos.

118. *Padome* uzskata, ka šis iebildums ir nepieņemams. Tas katrā ziņā ir iebildums par faktu vērtējumu. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja nenorāda, kādu tiesību normu ir pārkāpusi Pirmās instances tiesa.

119. Turklāt iebildums ir arī nepamatots.

120. *Pirmkārt,* no faktiskā viedokļa Pirmās instances tiesas secinājumi par absolūtajiem skaitļiem ir pareizi. Krājumu palielināšanās ir bijusi tik ievērojama, ka, neņemot vērā ārkārtīgi lielo ražošanas apjomu pieaugumu Kopienā, tā laika posmā no 1998. gada līdz izmeklēšanas laika posma beigām arī relatīvā ziņā palielinājās par gandrīz 60 % (no 9,2 % uz 14,6 %).

121. *Otrkārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja zināja par palielinājumu 15 % apmērā. Turklāt relatīvie lielumi, tātad krājumu apjoms salīdzinājumā ar kopējo produkcijas daudzumu, izriet no Apstrīdētās regulas 75. un 80. punktā iekļautajām tabulām.

122. Visbeidzot, iebildumam nav būtiskas nozīmes. No Apstrīdētās regulas 103. punkta izriet, ka krājumi ir tikai viens no daudzajiem ekonomiskajiem rādītājiem, kas jāņem vērā, nosakot kaitējumu. Turklāt no Apstrīdētās regulas 104. un 105. punkta kļūst skaidrs, ka kaitējuma noteikšanā krājumiem nebūt nav galvenā nozīme. Krājumi tajos nemaz nav pieminēti. To ir ņēmusi vērā arī apelācijas sūdzības iesniedzēja, kas norāda, ka būtiska nozīme ir cenu attīstībai.

123. *Komisija* uzskata, ka šis iebildums nav pieņemams, jo tas ir iebildums par faktu vērtējumu, un apelācijas sūdzības iesniedzēja nenorāda, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus.

124. Turklāt Komisija norāda, ka Apstrīdētās regulas 80. apsvērumā minētā krājumu palielināšanās skaidri liecina par to, ka ir nodarīts kaitējums. To ir izraisījušas mākslīgi zemās cenas. Krājumu palielināšanās ir bijusi tikai pierādījums tam, ka ir nodarīts kaitējums.

3) Juridiskais vērtējums

125. *Pirmkārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka, norādot uz krājumu absolūtajiem skaitļiem, Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus.

126. Apelācijas sūdzības iesniedzējai gan ir jāpiekrīt tiktāl, ka tikai no krājumu absolūto skaitļu palielināšanās vēl nevar izdarīt secinājumu par situāciju Kopienas rūpniecībā. Pieaugošie absolūtie skaitļi drīzāk ir jāsamēro ar citu faktoru attīstību, piemēram, ar ražošanas attīstību.

127. Katrā ziņā, ja Pirmās instances tiesa savā pamatojumā min absolūtos skaitļus, tas vēl nenozīmē, ka ir sagrozīti pierādījumi. Šāda situācija būtu iespējama, ja Pirmās instances tiesa pamatotos tikai uz absolūtajiem skaitļiem, nesamērojot tos ar citiem faktoriem. Tomēr Pirmās instances tiesa savā vērtējumā ir ņēmusi vērā arī to, ka Padome ir pievērsusies jautājumam, kā krājumu absolūtie skaitļi ir samērojami ar kopējo ražošanas apjomu.

128. Tādējādi šis iebildums ir jānoraida.

129. *Otrkārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka regula neapstiprina Pirmās instances tiesas secinājumu, ka izmeklēšanas laika posmā krājumi relatīvi veidoja 15 % no ražošanas. Pirmās instances tiesa ar savu pamatojumu ir aizstājusi Padomes sniegto pamatojumu.

130. Kā pamatoti norāda Padome, negatīvā attīstība attiecīgajā laika posmā izriet no Apstrīdētās regulas 75. un 80. apsvēruma, kuros ir sniegtas ziņas par kopējo ražošanas apjomu un krājumiem. Tādējādi Pirmās instances tiesa par apstākļiem, kas pamatoja negatīvo attīstības tendenci, varēja uzzināt tieši no Apstrīdētās regulas pamatojuma. Turklāt Padome negatīvo attīstības tendenci pierādīja, Apstrīdētās regulas 80. apsvērumā norādot uz to, ka krājumi ievērojami palielinājās 1999. gada beigās un vēl lielākā apmērā palielinājās 2001. gada beigās, un tādējādi sasniedza 15 %.

131. Tādējādi šis iebildums ir jānoraida.

132. *Treškārt,* apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā nelielu uzlabojumu krājumu jomā, kas bija novērojams laikā no 2000. gada līdz izmeklēšanas laika posmam. Minētā uzlabojuma dēļ nevar uzskatīt, ka šis faktors ir krasi pasliktinājies.

133. Šajā sakarā vispirms ir jāatzīmē, ka Pirmās instances tiesa [Pārsūdzētā sprieduma] 194. punktā pamatoti norāda, ka attiecīgais laikposms ir no 1998. gada līdz 2002. gada 31. martam. Turklāt ir jānorāda, ka Kopienu iestādēm ir plaša rīcības brīvība, nosakot laikposmu, kas jāņem vērā, lai izvērtētu kaitējumu [53]. Pirmās instances tiesa pamatoti atzīst, ka Kopienu iestādes var izvērtēt kaitējumu laika posmā, kas ir ilgāks nekā laikposms, uz ko attiecas izmeklēšana, jo ekonomisko tendenču izpēte ir jāveic par pietiekami ilgu laika posmu [54]. Tādēļ Pirmās instances tiesai nevar pārmest, ka tā nav apstrīdējusi Padomes pieeju novērot ekonomiskās tendences ilgākā laika posmā.

134. Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka situācijas uzlabošanās krājumu jomā laika ziņā sakrita ar importētāju no Indijas ienākšanu tirgū, runa ir par apstākli, ko tā nav minējusi tiesvedībā Pirmās instances tiesā. Šis apstāklis apelācijas sūdzības iesniedzējai bija jāraksturo un jāpamato tiesvedībā Pirmās instances tiesā. Tādējādi Pirmās instances tiesai nevar pārmest, ka tā šo apstākli nav ņēmusi vērā [55]. Apelācijas tiesvedībā šis arguments ir vērtējams kā procesa priekšmeta nepieņemama paplašināšana un jauns faktu izklāsts [56].

135. Turklāt attiecīgajam iebildumam nebūtu lielas nozīmes. Iebildumiem nav nozīmes, ja tie ir izvirzīti tikai par sprieduma pamatojumu un nevar ietekmēt sprieduma rezolutīvo daļu [57]. Pat ja Pirmās instances tiesa būtu apstrīdējusi Padomes vērtējumu, kas attiecas uz krājumiem, šis apstāklis nebūtu kalpojis par pamatu Padomes regulas atcelšanai.

136. No Apstrīdētās regulas 103. panta gan izriet, ka Padome savos secinājumos par nodarīto kaitējumu min arī situācijas pasliktināšanos krājumu jomā. Tomēr šajā sakarā ir jānorāda uz Pamatregulas 8. panta 5. punktu. Atbilstoši tam subsidētā importa ietekme uz konkrēto Kopienas ražošanas nozari ir jāpārbauda, izvērtējot visus būtiskos ekonomiskos faktorus un indeksus, pie kuriem pieder arī krājumi [58]. Tomēr tajā ir arī precizēts, ka nedz kāds no šiem faktoriem, nedz vairāki kopā var būt par pamatu izšķirīgajam pieņēmumam, ka ir nodarīts kaitējums. Tādējādi no krājumu

53 — Skat. šo secinājumu 23. punktu.

54 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 162. punktu un 1991. gada 7. maija spriedumu lietā C-69/89 *Nakajima*/Padome (*Recueil*, I-2069. lpp., 87. punkts), kurā tiek norādīts, ka Kopienas rūpniecībai nodarīto kaitējumu var konstatēt arī par ilgāku laika posmu nekā to, kurā tiek izmeklēta dempinga prakses esamība.

55 — Skat. šo secinājumu 28. punktu.

56 — Skat. šo secinājumu 27. punktu.

57 — 2001. gada 12. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-302/99 P un C-308/99 P Komisija un Francija/*TF1* (*Recueil*, I-5603. lpp., 26.–29. punkts); iepriekš 22. zemsvītras piezīmē minētie Lenaerts, K., Arts, D., 16-019. punkts

58 — Pamatregulas 8. panta 5. punktā ir minēts fakts, ka ražošanas nozarei vēl ir jāpārvar sekas, kas radušās pēc iepriekšējās subsidēšanas vai dempinga, kompensējamo subsīdiju apjoma lieluma, faktiska vai iespējama pārdošanas apjoma, peļņas, preču izlaiduma, tirgus daļas, ražīguma, peļņas no kapitāla ieguldījuma, jaudas izmantošanas samazināšanās, faktoriem, kas ietekmē Kopienas cenas, faktiskās un iespējamās negatīvās ietekmes uz skaidras naudas plūsmu, inventāru, nodarbinātību, algām, izaugsmi, spēju saņemt kapitālu vai ieguldījumus un, ja runa ir par lauksaimniecību, vai ir palielinājies slogs valsts atbalsta programmām.

pieminēšanas Apstrīdētās regulas 103. punktā vēl nevar izdarīt secinājumu, ka, pamatojot Apstrīdēto regulu, Padome galvenokārt ir pamatojusies uz saviem secinājumiem par krājumiem.

137. Tomēr Apstrīdētās regulas 105. apsvērumā Padome ir precizējusi, ka tā kaitējumu pamato galvenokārt ar subsidētā importa ietekmi uz cenām [59]. Pēc manām domām, tāpēc nevar uzskatīt, ka secinājumi par krājumiem ir "pamatbalsts" secinājumiem par nodarīto kaitējumu un līdz ar to arī Apstrīdētās regulas pamatojums, kuriem neesot, regula tiktu atcelta.

138. Tādēļ arī minētā iemesla dēļ šis iebildums ir jānoraida.

4) Secinājumi

139. Rezultātā otrā apelācijas pamata otrā daļa ir noraidāma pilnā apmērā.

59 — Arī ņemot vērā kaitējuma novēršanas apmēru Apstrīdētās regulas 166.–169. apsvērumā, Padome nav ņēmusi vērā krājumus, bet gan cenas.

VIII — Par trešo apelācijas pamatu

140. Izvirzot trešo apelācijas pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu, noraidot tās piekto prasības pamatu, kas bija izvirzīts tiesvedībā pirmajā instancē. Pirmās instances tiesa nav pietiekami ņēmusi vērā, ka kaitējumu rada arī cits faktors Pamatregulas 8. panta 7. punkta izpratnē, proti, prasība veikt pārmērīgi augstus un tādēļ pret konkurenci vērstus atlīdzību maksājumus par *CD-R* patentiem.

A — Pārsūdzētais spriedums

141. Pārsūdzētā sprieduma 260.–279. punktā Pirmās instances tiesa vispirms pievērsās iebildumam, ka Padome nav izvērtējusi šo faktoru. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa secināja, ka Apstrīdētās regulas 134. un 135. apsvērumā Padome ir vispārīgi aplūkojusi no patentiem izrietošo atlīdzību samaksas ietekmi [60].

142. Pēc tam Pirmās instances tiesa pievērsās iebildumam, ka Padome nav pietiekoši izvērtējusi, vai varbūtēji pret konkurenci vērstie atlīdzību maksājumi varēja izjaukt cēloņsakarību starp attiecīgo importu un kaitējumu.

60 — Skat. Pārsūdzētā sprieduma 260.–267. punktu.

Pirmās instances tiesa noraidīja šo iebildumu. Tā neuzskatīja par nepieciešamu noteikt precīzu attiecīgā faktora ietekmi. Drīzāk pietiek ar Kopienu iestāžu atzinumu, ka, neievērojot šādu ārējo faktoru, subsidētā importa rezultātā nodarītais kaitējums bijis ievērojams. Pirmās instances tiesa uzskatīja par pietiekamu Padomes sniegto pamatojumu, ka atlīdzība tika samaksāta vēl, pirms imports bija kļuvis ievērojams, un ka Kopienas ražotāju situācijas negatīvās attīstības cēlonis tādējādi nevar būt atlīdzības maksājumi. Turklāt Pirmās instances tiesa ņēma vērā, ka varbūtējā pret konkurenci vērstā prakse nav attiecināma uz Kopienas ražotājiem.

143. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa izvērtēja iebildumu, ka Padome nav pienācīgi novērtējusi kaitējumu. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka atlīdzība bija jāmaksā visiem ražotājiem, tostarp arī apelācijas sūdzības iesniedzējai. Tādēļ ar atlīdzību nevar izskaidrot starpību starp Kopienas un subsidētā importa cenām un tādējādi tie nevar ietekmēt cenu pazemināju līmeni.

B — Lietas dalībnieku argumenti

144. Tiesas sēdē *apelācijas sūdzības iesniedzēja* norādīja, ka trešais apelācijas pamats ir pieņemams, jo trešā apelācijas pamata virsrakstā tā ir pietiekami skaidri atspoguļojusi to sprieduma daļu, ko tā apstrīd, izvirzot trešo apelācijas pamatu.

145. Izvirzot trešo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pēc būtības apgalvo, ka, īstenojot Apstrīdētās regulas pārbaudi, Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā Pamatregulas 8. panta 7. punktu. Atbilstoši šim noteikumam kaitējumu, ko rada citi zināmi faktori, nedrīkst piedēvēt varbūtēji subsidētajam importam. Ja ir zināmi citi faktori, ir jāpārbauda, vai kaitējums tiktu nodarīts arī tad, ja šāda faktora nebūtu, un cik nozīmīgs tas būtu šādā gadījumā. Turpretī nav nozīmes tam, vai šāds faktors ir attiecināms uz Kopienas rūpniecības rīcību.

146. *Padome* uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams. Apelācijas sūdzības iesniedzēja neprecizē, kādus Pārsūdzētā sprieduma secinājumus tā apstrīd, bet tikai atsaucas uz atsevišķiem Pārsūdzētā sprieduma punktiem. Tā arī nepierāda, cik lielā mērā Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi tiesību normas.

147. Minētais apelācijas pamats ir arī nepamatots. Pirmās instances tiesa ir pareizi piemērojusi Pamatregulas 8. panta 7. punktu. Tā ir ņēmusi vērā Kopienu tiesu

pastāvīgo judikatūru, atbilstoši kurai cēloņsakarība starp subsidēto importu un kaitējumu tiek izvērtēta šādos posmos.

148. Vispirms ar pozitīvas pārbaudes palīdzību tiek izvērtēts, vai kaitējumu ir izraisījis subsidētais imports. Kaitējumu var uzskatīt par izraisītu arī tādā gadījumā, ja tas ir attiecināms ne tikai uz subsidēto importu, bet arī uz citiem faktoriem.

149. Pēc tam ar negatīvas pārbaudes palīdzību tiek izvērtēts, vai citi zināmi faktori izjauktu cēloņsakarību starp subsidēto importu un kaitējumu. Tomēr cēloņsakarību var uzskatīt par izjauktu tikai tādā gadījumā, ja salīdzinājumā ar citiem faktoriem subsidētais imports kaitējumu ietekmē tik nelielā apmērā, ka salīdzinājumā ar citu faktoru ietekmi to vairs nevar uzskatīt par nozīmīgu.

150. Pirmās instances tiesa pareizi ir pārbaudījusi, vai Kopienas rūpniecība pati ir sekmējusi kaitējuma nodarīšanu. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja arī nav pierādījusi, kā varbūtēji pret konkurenci vērstā atlīdzība ir ietekmējusi kaitējumu. Tā nepaskaidro, kādā mērā Pirmās instances tiesa ir nepareizi izvērtējusi pierādījumus.

151. Arī *Komisija* uzskata, ka trešais pamats ir nepieņemams. Apelācijas sūdzības iesniedzēja vēršas tikai pret Pārsūdzētā sprieduma 272. punktu, kas nav izšķirošais elements kopējā Pirmās instances tiesas argumentācijā.

152. Tālāk tā norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd Pirmās instances tiesas secinājumu Pārsūdzētā sprieduma 272. punktā, ka varbūtējā pret konkurenci vērstā rīcība nav attiecināma uz Kopienas ražotājiem un ka tādēļ Kopienu iestādes to varēja neņemt vērā.

C — Juridiskais vērtējums

153. Kā jau iepriekš [61] izklāstīts, apelācijas sūdzībā ir skaidri jānorāda, par kuru sprieduma daļu tiek celti iebildumi un ar kādiem juridiskiem argumentiem ir pamatots prasījums.

154. Pirmkārt, trešā apelācijas pamata virsrakstā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir precizējusi, ka šis pamats ir vērsts pret to Pārsūdzētā sprieduma daļu, kurā Pirmās instances

61 — Šo secinājumu 26. punkts.

tiesa noraidīja piekto prasības pamatu. Tādējādi no trešā pamata virsraksta ir skaidrs, kuru sprieduma daļu (260.–279. punkts) apelācijas sūdzības iesniedzēja grib apstrīdēt. Trešā pamata pamatojumā apelācijas sūdzības iesniedzēja gan ir minējusi tikai Pārsūdzētā sprieduma 272. punktu. Tomēr no attiecīgā pamata virsraksta ir pietiekoši skaidri saprotams, kura sprieduma daļa tiek apstrīdēta.

155. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, pēc tās uzskata, īstenojot Apstrīdētās regulas pārbaudi, Pirmās instances tiesa nav pietiekami ņēmusi vērā Pamatregulas 8. panta 7. punktu. Tādējādi tā precizē, ka runa ir par kaitējuma noteikšanu.

156. Tādējādi uzskatu, ka trešais apelācijas pamats ir pieņemams.

157. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Pamatregulas 8. panta 7. punkta prasības. Pamatregulas 8. panta 7. punktā ir paredzēts, ka tiek pētīti arī citi zināmie faktori, kas nav subsidētais imports, bet kas tāpat rada kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei, lai nodrošinātu, ka kaitējumu, ko rada šādi citi faktori, nepiedēvē subsidētajam importam atbilstīgi 8. panta 6. punktam. Piemēram, šis noteikums jo īpaši paredz, ka šajā sakarā drīkst ņemt vērā tirdzniecības ierobežojumus no trešo valstu un Kopienas ražotājiem un konkurenci starp tiem.

158. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pamatregulas 8. panta 7. punkta pārkāpums ir, pirmkārt, tanī apstāklī, ka Pirmās instances tiesa nav apstrīdējusi Padomes secinājumus, ko tā izdarījusi Apstrīdētajā regulā, ka varbūtēji pret konkurenci vērstā atlīdzība neesot izjaukusi cēlonisko sakarību starp subsidēto importu un kaitējumu (1.) Turklāt Pirmās instances tiesa nepamatoti noraidīja tās iebildumu, ka atlīdzību radītās sekas bija jāņem vērā, novērtējot kaitējumu (2.).

1) Atlīdzību ietekme uz cēloņsakarību

159. Kā Pirmās instances tiesa pamatoti ir norādījusi Pārsūdzētā sprieduma 269. punktā, attiecībā uz cēloņsakarību starp subsidēto importu un kaitējumu ir jāpārbauda, vai citi faktori var izjaukt cēloņsakarību starp subsidēto importu un Kopienas ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu [62].

62 — Skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 14. jūlija spriedumu lietā T-166/94 *Koyo Seiko*/Padome (*Recueil*, II-2129. lpp., 81. punkts), 1998. gada 29. janvāra spriedumu lietā T-97/95 *Sinochem*/Padome (*Recueil*, II-85. lpp., 98. punkts) un 1999. gada 15. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-33/98 un T-34/98 *Petrotub* un *Republica*/Padome (*Recueil*, II-3837. lpp., 176. punkts).

160. Kā pamatoti secina Pirmās instances tiesa [63], šajā sakarā nav līdz pat vissīkākajai detaļai jāraksturo un jāņem vērā attiecīgā faktora ietekme. Šajā pārbaudē pietiek ar atzinumu, ka, neievērojot attiecīgo faktoru, subsidētā importa rezultātā nodarītais kaitējums bijis ievērojams. Tam pamatā ir apstāklis, ka saskaņā ar Pamatregulu (vairs) netiek izvirzīts nosacījums, ka subsidētajam importam ir jābūt galvenajam kaitējuma cēlonim un tādējādi kompensācijas maksājumus var noteikt arī tad, ja kaitējumu izraisa vairāki faktori [64].

161. Tādēļ Pirmās instances tiesas piemērotajos juridiskas pārbaudes kritērijos es nesaskatu kļūdu tiesību piemērošanā. Turpinājumā es izvērtēšu, vai Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot šos juridiskas pārbaudes kritērijus.

162. Padome secināja, ka atlīdzības bija jāmaksā visiem *CD-R* ražotājiem un ka ražotājiem tie bija jāsamaksā vēl pirms tam, kad tika nodarīts Padomes konstatētais kaitējums. Turklāt tā bija ņēmusi vērā sakritību laikā starp importa no Indijas ienākšanu tirgū un tās konstatēto Kopienas rūpniecībai nodarīto kaitējumu. Jo īpaši pamatojoties uz šiem atzinumiem Padome uzskatīja, ka atlīdzību maksājumi nevar izjaukt cēloņsakarību starp subsidēto importu un kaitējumu [65].

163. Apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesvedībā Pirmās instances tiesā nav pamatoti raksturojusi, kāpēc šis Padomes pieņēmums ir nepareizs. Tā tikai atsaucas uz to, ka no sprieduma lietā *Mukand* [66] izriet, ka Kopienu iestādēm ir precīzi jākonstatē atlīdzību ietekme.

164. Tomēr spriedums lietā *Mukand* attiecās uz gadījumu, kad varbūtēji pret konkurenci vērsta Kopienas ražotāju rīcība ietekmēja tikai attiecīgajai precei piemērotās Kopienas ražotāju cenas, bet nevis ražotāju cenas, kas attiecīgo preci importēja uz Kopienu [67]. Ja šādā gadījumā secinājums par kaitējuma nodarīšanu tiek jo īpaši pamatots ar to, ka subsidētā importa cenas bija zemākas par Kopienā ražoto preču cenām, tad ir acīmre-

63 — Skat. Pārsūdzētā sprieduma 269. punktu.

64 — Skat. 1988. gada 5. oktobra spriedumu apvienotajās lietās 277/85 un 300/85 *Canon* u.c./Padome (*Recueil*, 5731. lpp., 62. punkts), kur tiek ņemtas vērā atšķirības salīdzinājumā ar iepriekšējo tiesisko regulējumu. Atšķirībā no iepriekšējās tiesiskās situācijas, ko noteica Padomes 1984. gada 23. jūlija Regula (EEK) Nr. 2176/84 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām vai subsidēto importu no valstīm, kas nav Eiropas Ekonomikas Kopienas dalībvalstis, (OV L 201, 1. lpp.) 1984. gada 24. augusta labotā redakcijā (OV L 227, 35. lpp.) kompensācijas maksājumu noteikšanai vairs netiek izvirzīts nosacījums, ka subsidētajam importam ir jābūt galvenajam kaitējuma cēlonim. Šajā sakarā skat. iepriekš 17. zemsvītras piezīmē minētos Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., 3.96. punktu.

65 — Skat. Apstrīdētās regulas 134. apsvērumu.

66 — 2001. gada 19. septembra spriedums lietā T-58/99 *Mukand* u.c./Padome (*Recueil*, II-2521. lpp.).

67 — Iepriekš 66. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Mukand* u.c./Padome, jo īpaši 46.–48. punkts un 52.–55. punkts.

dzams, ka rīcība, kuras rezultātā mākslīgi tiek paaugstinātas cenas Kopienā ražotām precēm, var būt par iemeslu, lai apšaubītu cēloņsakarību starp subsidēto importu un kaitējumu [68].

166. Tādējādi izskatāmajā lietā es nesaskatu kļūdu tiesību piemērošanā arī tanī apstāklī, kā Pirmās instances tiesa piemēro juridiskas pārbaudes kritērijus.

2) Kaitējuma novērtēšana

165. Tomēr izskatāmajā gadījumā, kad varbūtēji pret konkurenci vērstās atlīdzības bija jāmaksā visiem ražotājiem, cēloņsakarības izjaukšanas iespēja nav acīmredzama. Tas tā jo īpaši ir gadījumā, ja Padome ir secinājusi, ka atlīdzības tika samaksātas jau agrāk, bet konstatētais kaitējums (cenas pazeminājums) laika ziņā atbilst subsidēto preču ienākšanai Kopienas tirgū. Ņemot vērā iepriekš minēto, apelācijas sūdzības iesniedzējai bija jāpamato, kāpēc varbūtēji pret konkurenci vērstā prasība maksāt atlīdzības izjauc Padomes atzinumu par cēloņsakarību [69]. Ņemot vērā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi šādu pamatojumu, Pirmās instances tiesai nevar pārmest, ka tā ir piekritusi Padomes izdarītajiem secinājumiem [70].

167. Jautājumā par kaitējuma novērtēšanu Pirmās instances tiesa norāda, ka, atšķirībā no situācijas lietā *Mukand*, izskatāmajā lietā varbūtēji pret konkurenci vērstā rīcība ietekmēja visus ražotājus. Tādēļ atlīdzību maksājumi neietekmēja faktus, kas tika ņemti vērā, aprēķinot cenu pazeminājuma līmeni. Tādējādi Padome varēja uzskatīt, ka attiecīgais faktors nevar izskaidrot starpību starp Kopienas un Indijas cenām [71].

168. Šajā sakarā vispirms jāņem vērā, ka Kopienas rūpniecībai nodarītā kaitējuma konstatācija nav tikai nosacījums, lai

68 — Iepriekš 66. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Mukand* u.c./Padome, 46. punkts. Skat. katrā ziņā arī iepriekš 15. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *AGST Draht- und Biegetechnik*, 45.–54. punkts, atbilstoši kuram ir pamatoti jāpaskaidro, cik lielā mērā mākslīgi paaugstinātas cenas tirgū var ietekmēt situāciju arī citā tirgū.

69 — Skat. iepriekš 15. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu lietā *AGST Draht- und Biegetechnik*, 45.–54. punkts.

70 — Skat. šo secinājumu 25. punktu.

71 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 274. punktu.

pieņemtu kompensācijas maksājumu attiecībā uz subsidēto importu [72], bet tai var būt arī nozīme, nosakot kompensācijas maksājuma *apjomu*.

169. Atbilstoši Pamatregulas 15. panta 1. punkta trešajam teikumam kompensācijas maksājuma apjoms nedrīkst pārsniegt noteikto kompensējamo subsīdiju apjomu, bet tam būtu jābūt mazākam, ja šāds mazāks maksājums ir pietiekams, lai novērstu kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei (tā dēvētie noteikumi par mazākām muitas nodevām). Tādējādi saskaņā ar noteikumiem par mazākām muitas nodevām subsīdiju līmenis tiek salīdzināts ar kaitējuma novēršanas līmeni. Ja kaitējuma novēršanas līmenis ir zemāks par subsīdiju līmeni, šādā gadījumā kompensācijas maksājums ir jānosaka tikai kaitējuma novēršanas līmeņa apjomā.

170. Noteikumu par mazākām muitas nodevām mērķis ir izlīdzināt tikai tās subsidētā importa priekšrocības konkurences ziņā, kas ir nepieciešamas Kopienas rūpniecības aizsardzībai. Tādējādi noteikumiem par mazākām muitas nodevām ir jāmazina spriedze starp Kopienas rūpniecības aizsardzību no subsidētā importa tirdzniecības jomā, no vienas puses, un ieinteresētību iespējami konkurētspējīgākā Kopienas rūpniecībā un iespējami zemākās cenās attiecīgās preces pircējiem Kopienā, no otras puses. Subsidētā importa cenas ar kompensācijas maksājuma palīdzību ir jāpaaugstina tikai tik lielā mērā, cik tas ir nepieciešams Kopienas rūpniecības aizsardzībai. Tomēr tām nav jānodrošina Kopienas rūpniecībai tālākejošas priekšrocības konkurences ziņā salīdzinājumā ar subsidēto importu.

171. Ja respektē noteikumu par mazākām muitas nodevām mērķi, kļūst skaidrs, ka, lai ņemtu vērā citus faktorus Pamatregulas 8. panta 7. punkta izpratnē, piemērojot noteikumus par mazākām muitas nodevām, ir jāparedz precīzāki pārbaudes kritēriji nekā izvērtējot, vai kāds cits faktors izjauc cēloņsakarību starp subsidēto importu un kaitējumu. Tā kā noteikt kompensācijas maksājumu ir jāvar arī tad, ja kaitējumu izraisa vairāki faktori, izvērtējot cēloņsakarību, pietiek, ja tiek piemēroti iepriekš [73] raksturotie "vispārīgie pārbaudes kritēriji". Šajā sakarā nav līdz pat vissīkākajai detaļai jāraksturo un jāņem vērā attiecīgā faktora ietekme. Noteikumu par mazākām muitas nodevām mērķis katrā ziņā nav šādā gadījumā nodrošināt Kopienas rūpniecībai aizsardzību, kas pārsniedz vajadzīgo līmeni. Lai to panāktu, nosakot kaitējuma novēršanas līmeni, var būt nepieciešams ņemt vērā faktorus, kas gan neizjauc cēloņsakarību starp subsidēto importu un kaitējumu,

72 — Ja kaitējumu nav izraisījis subsidētais imports, jo cēloņsakarību starp subsidēto importu un kaitējumu ir izjaucis kāds cits faktors, šādā gadījumā nevar noteikt kompensācijas maksājumu. Šo jautājumu es izskatīju jau iepriekš (šo secinājumu 159.–166. punkts).

73 — Skat. šo secinājumu 159.–166. punktu.

bet var ietekmēt kaitējuma novēršanas līmeņa apmēru. Šajā ziņā, nosakot kaitējuma novēršanas līmeni, var būt nepieciešams piemērot "precīzākus pārbaudes kritērijus" nekā izvērtējot cēloņsakarību [74].

172. Katrā ziņā ir jāņem vērā, ka, kā iepriekš minēts, ekonomisko datu, kas ir vajadzīgi ar tirdzniecības politiku saistītu aizsardzības pasākumu pieņemšanai, novērtēšana un izvērtēšana ir komplekss uzdevums un Kopienu iestādēm šajā sakarā ir plaša rīcības brīvība. [75]

173. Ņemot vērā iepriekš minēto, turpinājumā ir jāizvērtē, vai, pārbaudot Padomes izmantoto rīcības brīvību, aprēķinot kaitējuma novēršanas līmeni un piemērojot noteikumus par mazākām muitas nodevām, Pirmās instances tiesa ir atbilstīgi ņēmusi vērā varbūtēji pārāk lielās atlīdzības.

74 — Skat. Adamantopoulos, K., Pereyra, M.J., *EU Antisubsidy Law & Practice*, 2. izdevums, Sweet & Maxwell 2007, 6-039. punkts; iepriekš 17. zemsvītras piezīmē minētos Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., 14.3. punkts, kur tiek norādīts, ka, aprēķinot kaitējuma nodarīšanas līmeni, pārējie faktori ir jāizslēdz.

75 — Skat. secinājumu 23. punktu. Šajā sakarā ir jāņem vērā arī tas, ka Pamatregulas 15. panta 1. punkta trešās daļas atsevišķu valodu versijās tieši noteikuma par mazāku muitas nodevu piemērošana kaitējuma novēršanas līmenim ietilpst Kopienas iestāžu rīcības brīvībā, skat., piemēram, angļu valodas versiju ("should") vai vācu valodas versiju ("sollte"). Turpretim no citu valodu versijām, piemēram, franču valodas ("doit"), spāņu valodas ("será") un slovēņu valodas ("mora"), obligāti neizriet rīcības brīvība. Ja tiek ņemts vērā, ka atbilstoši Vienošanās par iekšējā tirgus aizsardzības pasākumiem (OV L 336, 184. lpp.) 19.2. pantam noteikumu par mazākām muitas nodevām piemērošana tiek uzskatīta par vēlamu, tomēr tā nav obligāta, manuprāt, daudz kas liecina par Kopienas iestāžu rīcības brīvību tiešu attiecībā uz noteikuma par mazāku muitas nodevu piemērošanu.

174. Šajā sakarā vispirms jāatzīmē, ka iepriekš literatūrā ir vairākkārt norādīts uz draudiem, ka tirdzniecības aizsardzības pasākumu noteikšanas procedūrās, neņemot vērā Eiropas konkurences tiesību pārkāpumus, var tikt radīta situācija, kad tiek traucēta Līgumos noteikto konkurences tiesību mērķu izpilde [76].

175. Faktiski gadījumos, kad importa no trešajām valstīm cenas tiek salīdzinātas ar Kopienas ražotāju cenām, kas pret konkurenci vērstās rīcības dēļ ir mākslīgi paaugstinātas, pastāv draudi, ka tiek noteikts pārāk augsts līmenis, lai novērstu subsidētā importa priekšrocības konkurences ziņā. Pārāk augsts kaitējuma novēršanas līmenis ir nelabvēlīgs attiecīgās preces pircējiem, turklāt to nepamato Kopienas rūpniecības aizsardzība.

176. Pēc manām domām, tas tomēr nenozīmē, ka, izmantojot savu rīcības brīvību, Padomei visos gadījumos, kad varbūtēji pret konkurenci vērsta rīcība ietekmē cenas, ir jāņem vērā šī rīcība, aprēķinot kaitējuma novēršanas līmeni. Jo īpaši gadījumā, kad varbūtēji pret konkurenci vērsta rīcība attiecas uz visiem attiecīgajiem ražotājiem,

76 — Temple Lang, J., Urteilsbesprechung zum Urteil Mukand, *Common Market Law Review*, 2002, 633. un nākamās lpp., 635. lpp.; Branton, J., Trade Law Meets Antitrust in the European Court: Judgement in Mukand v. Council, *International Trade Law Review*, 2001, 184. un nākamās lpp.; Clough, M., Conflicts between EEC Anti-dumping and Competition Law, *European Competition Law Review*, 1992, 222. un nākamās lpp.

es neuzskatu par obligātu prasību Padomei šo rīcību ņemt vērā, aprēķinot kaitējuma novēršanas līmeni. Šādā gadījumā atlīdzības maksājums ir priekšnosacījums, ar ko ir jāsaskaras visiem ražotājiem. Ja Kopienas rūpniecība pati nav īstenojusi šādu rīcību, tādā gadījumā ir pamatota vajadzība to aizsargāt, nosakot kompensācijas maksājumu, kas attiecīgajā situācijā Kopienas rūpniecību aizsargā no subsidētā importa.

177. Izskatāmajā lietā Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 274. punktā ir ņēmusi vērā, ka visiem *CD-R* ražotājiem bija jāmaksā varbūtēji pret konkurenci vērstās atlīdzības un ka Kopienas rūpniecībai nevar piedēvēt varbūtēji pret konkurenci vērstu rīcību. Tādējādi Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 275. punktā varēja pamatoti uzskatīt, ka varbūtēji pārmērīgās atlīdzības nevarēja ietekmēt cenu pazeminājuma līmeņa aprēķināšanu un ka nav jāapstrīd Padomes secinājums, ko tā ir izdarījusi Apstrīdētās regulas 134. apsvērumā.

D — Secinājumi

178. Tādējādi arī trešais apelācijas pamats ir jānoraida kopumā.

IX — Juridiskā vērtējuma rezultāts

179. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, apelācija ir nepamatota. Tādēļ tā ir jānoraida kopumā.

X — Par tiesāšanās izdevumiem

180. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā, pēc manām domām, apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

181. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 4. punkta pirmajai daļai, kas arī ir atbilstoši piemērojama apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, Komisijai savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai.

XI — Secinājumi

182. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai lemt šādi:

— apelācijas sūdzību noraidīt;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies Padomei;

— piespriest Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.